ஸ்ரீ:

அவிரோதியாழ்வார்

இயற்றிய

திருநூற்றந்தாதி

மூலமும் உரையும்.

க்ஷமீசர்த்துதி

மறமே முனிந்து மயிலா புரிநின்று மன்னுயிர்கட்
கறமே பொழியு மருட்கொண்ட லேயத ரஞ்சிவந்த
நிறமே கரியவொண் மாணிக்க மேநெடு நாளொளித்துப்
புறமே திரிந்த பிழையடி யேனைப் பொறுத்தருளே.

நூல்.

பூக்கொண்டு பொன்னுல கங்கொடுப் பானைப் புலவர்செஞ்சொற்
பாக்கொண்டு முத்தி பணிக்கவல் லானைப்பைங் கோகிலங்கள்
கூக்கொண்டு சேருங் குளிர்பிண்டி யானைக் குணம்புகழ்வான்
மாக்கொண்டல் வீழ்துளி யெண்ணவென் பேய்மன மால்கொண்
[டதே.

இதன்பொருள். அன்பரிடுகின்ற பூக்களைக்கொண்டு தேவலோகத்தைக் கொடுக்கவல்லவனைப், புலவர் செஞ்சொலாலே தொடுக்கப்பட்ட கவிகளைக் கொண்டு சித்தியைக் கொடுக்கவல்லவனை, அழகிய குயில்கள் கூவுதலைக் கொண்டணுகுங் குளிர்ந்த பிண்டி நீழலிலிருப்பானை அவனுடைய அநந்த ஞானாதி குணங்களைப் புகழ்வான்வேண்டிப் பெரிய கொண்டலின் வீழ்கின்ற துளியை எண்ணுவதாக ஆசைப்பட்டதனோடொக்கும் என்னுடைய பேய் மனம் ஆசைப்பட்டது என்றவாறு.

சுவாமியை ஆத்மார்த்தமாக அர்ச்சனை செய்பவர்க்குக் கல்வியும் ஞானமும் சால வேண்டா வாதலால், அவர்க்குப் பொன்னுலகமும், பிறந்திறக்கும் வரிசையினையுடைய மனிதர்விஷயத்திலன்றிக் கடவுள்விஷயமாகப் பாடுவோர் கல்வியொடுஞானமு முதிர்ந்தோராதலால், அவர்க்கு மோக்ஷமும் கூறப்பட்டன. காமங்களையெல்லாம் க்ஷயம்செய்தவர் பெறும்வீடு பாழன

வர் பெறுவார் என்பது மலர்பிஞ்சுகாய்கனி என்னும் பரிணமபரம்பரை யாற் பெறப்பட்டது. ஸ்வாமி வீற்றிருக்கும் அசோகிற் குயில்களில்லாவே னும் விருக்ஷங்களுக்குக் கூறும் இயற்கையடை சிறப்பித்தற்பொருட்டு வந்தது.* மாவிலிருக்கும் கோகிலத்தைப் பிண்டியிலிருப்பதாகக் கூறலா மோ எனின்;—மாவும் அசோகும் மன்மதனுக்குக் கணையாக மலரைக் கொடுத்தலானும், மாதர்கள் மேனிக்கு உவமையாக அசோகந்தளிர் மாந் தளிரையே கூறுதலானும், இவ்விரண்டும் ஒருங்கே வசந்தகாலத்தின் கண் ணே தளிர் விடுதலானும் அக்காலத்திற் றளிரைக்கோதித்தின்றல் குயிலுக் கியற்கையாதலால் இதனிடத்துந் தங்கியிருத்தல் கூறலாமென்க. குளிர் பிண்டி-பாவமாகிய வெப்பத்தை நீக்கிக் குளிர்விக்கும் பிண்டி. மாக்கொண் டல்-ஊழிக்காலத்தில் இடைவிடாமற் பெய்யும்படி மிகவும் நீருருக்கொண்ட மேகம். பெரிய மேகத்தின்றுளிகள் வரையறுத்தல் கூடாமைபோல ஸ்வா மியின் குணங்களும் வரையறைப்படுத்தக்கூடா எனத்தெரிந்துகொள்ளு முணர்வில்லாமற் புகழப்புகுந்தேனென்பார் "பேய் மனம்" என்றூர். பேய் மனம்-விபரீதத்தையடைந்த மனம்; பித்துப்பிடித்த மனமெனப் பொ ருள் கூறினும் பொருந்தும். தான் விரும்பிய ஒரு பொருளையடைதற்கு ஸகல முயற்சிகளையும் செய்தும் கிட்டாதாயின் அதனுடைய நினைப்பே மேலிட்டு ஒருவனுக்கு வெறிபிடிக்கும்; அதுபோல, கடவுளின் பொருட்டுத் தமக்குப் பித்தேறியதென்பார் "பேய்மன மால்கொண்டதே" என்றூர்; என்பதும் ஒருபக்ஷம். (க)

கொண்டல்கண் டீர்கொடைகுன் றுகண் டீர்புய மென்றுகொண்டே
தொண்டர்கண் டாரையெல் லாந்துதி யாவண்ணந் தொல்லுலகிற்
பண்டுகண் டேயறி யாப்பொரு ளியவென் பாக்கியத்தாற்
கண்டுகொண் டேன்பிண்டி நீழலின் கீழொரு கற்பகமே.

இ—ள். கொடை மேகத்தையொக்கும்; தோள் மலையையொக்குமெ ன்று சொல்லிக்கொண்டு பிறர்க்கடிமையாகிக் கண்டாரையெல்லாம் நான் புகழ்ந்து சொல்லாதபடி பழைய உலகத்திடத்துப் பண்டுகண்டறியாத மோக்ஷத்தை எனக்குத்தர, என் புண்ணியத்தாலே இப்பொழுது கண்டு கொண்டேன், பிண்டி நீழலின் கீழே இருப்பதொரு கற்பகத்தை; எ-று.

இதனல் இம்மைகருதி ஒருவனைப் புகழ்வேனே என்பதாம். கண்டீர் என்பது தேற்றப்பொருளில்வந்த இடைச்சொல். தொண்டர் போல என

*"கூங்குயில்-விழாக்கொள விரிந்தது வீரன் பிண்டியே" என்றூர் சிந்தாமணியினும் (முத்தி-சகச.)

உவமச்சொல் விரிக்க. நாற்கதியும் யாருமறிந்ததாகலின், வீடு அறியாப்பொருளாயிற்று. ஈய-கொடுக்க. (உ)

கற்பக மேகரு ணைக்கட லேகடல் போற்குணத்தெம்
பற்பத மேபக டிப்பகை வாபர வைப்புனன்மேற்
புற்புத மேயன்ன பொய்க்குடி வாழ்க்கையைப் போகவிட்டு
னற்பத மேயடைந் தேன்சுமந் தேகு நளினமொத்தே.

இ-ள். கற்பகத்தருவே; கிருபாசமுத்திரமே; குணக்குன்றமே; எண்வினைக்கும் * பகைவனே; பரந்த புனன்மேலெழுந்த குமிழிபோல நிலையாத செல்வத்தைவிட்டு நிலைபெறுவதாக, நினது திருவடிகளைத்தாங்குந் தாமரைப்பூவைப்போலச் சரண்புகுந்தேன்; எ-று.

இதனால் சென்னமரண துக்கத்தைப் பிறப்பிக்குஞ் செல்வத்தை வெறுத்தாராயிற்று. பற்பதம்-பர்வதம். பிரகிருதி என்பது கருமம்; அது பகடி எனவாயிற்று. பரவை-பரப்பு. புற்புதம்—குமிழி. நளினம் ஆகுபெயராற் றாமரைப்பூ. பொய்க்குடிவாழ்க்கை—நிலையாமையே குடிகொண்டிருக்கிற இம்மைச் செல்வம். 'பொய்க்குடில் வாழ்க்கை' என்று பாடங்கூறி நிலையில்லாத தேகத்திலிருந்து வாழ்தலை என்று பொருள்கூறுவாருமுளர்.

ஒத்த கலாமதி யொன்றிரண் டொக்குமொண் பொற்குடைக்கீ
ழத்தகல் யாணமொ ரைந்துடை யாயடி யோமினுமெய்ப்
பத்தர்க ளாயுனைப் பற்றிநின் றேவினைப் பற்றறுக்கு
மெத்தர்க ளோபெறு வாரிறை வாநின தின்னருளே.

இ-ள். தம்மிலொத்துநீங்கா மதிமூன்று ஓரிடத்திற் சேர்ந்த துண்டாகில் அவற்றையொக்கும் அழகிய பொற்குடைக்கீழ் வீற்றிருக்கின்ற அத்தனே! பஞ்ச கல்யாணத்தையுடையாய்! அடியோங்களினும் உண்மையான அன்பராகி உன்னைவழிபட்டு வினைகளின் பற்றைக்கெடுக்கும் விரகர் மாத்திரமோ நினதினிய அருளைப் பெறுவார்; எ-று.

இதனால் நினதருள் யாமும் பெறவேண்டாவோ என்பதாம். கல்லியாணம் ஐந்தாவன;—ஸ்வர்க்காவதரணம், மந்த்ராபிஷேகம், மகாப்பிரஸ்தானம், கேவலோத்பத்தி, பரிநிர்வாணம் என்பன. எத்தர்களோ-இதனுள் ஓகாரம் பிரிநிலை. (௪)

---

*எண்வினையாவன ;—ஞானவரணீயம், தரிசனவரணீயம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயுஷ்யம், நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் என்பன.

அருளோ டெழுமற வாழியப் பாபிற வாழியிற்பா
யிருளோ வியகரை யேறவுய்ப் பாயிந் தியங்களொன்று
மருளோ டுழலு மனத்தெனனை யாட்கொண்ட மற்றுனக்குப்
பொருளோபுவனங்கண்மூன்றையுமாட்கொள்கைபுண்ணியனே.

இ-ள். பொருளுமின்பமுமான கடலுள் உயிர்கள் வீழாதே மயக்கத்தை யொழித்து வீட்டுநெறிசெலுத்தும் அறவாழியப்பனே! ஐம்புலன்களோடு கூடி மருண்ட மனத்தையுடைய என்னை அடிமைகொண்டவுனக்குத் தெருண்டமனத்தையுடைய மூவுலகத்திந்திரரையும் அடிமையாகச் செய்து கொள்ளுதல் ஒருபொருளோ புண்ணியரூபியே! எ-று.

இதனல் அதனை வியப்பித்ததியாது சொல்லாய்; நீலத்துகில் ஒருவண்ணமும் ஏலா; வெண்டுகில் யாவும் ஏற்குமாதலால், என்னை அடிமை கொண்டதே அரிதென்பதாம்.

அறத்தை முன்னே பிரித்தலாற் பிறவென்றது பொருளும் இன்பமும் ஆயிற்று.* மருண்டமனம் என்றதினலே தெருண்டமனம் வருவித்தாம். இருளோவியகரை -மயக்கமொழித்தகரை; எனவே வீடாயிற்று. மற்று-அசை. ஆகுபெயராற் புவனமூன்றில் இந்திரராயிற்று. (ரு)

புண்ணிய மானசெம் பொற்றளை போலப்பொல் லாவினையாற்
பண்ணிய பார விருப்புத் தளைபரிந் தேறவுய்த்தற்
கண்ணிய வெங்கதிர்க் காந்தங்கண் டீர்கதிர் மாமதிபோற்
றண்ணிய வான்கொடை மூன்றுடை யானடித் தாமரையே.

இ-ள். உலகுள்ளீர்! தீவினையாகிய இருப்பு விலங்குபோலே நல்வினையாகிய பொன்விலங்கையும் அறுத்து வீட்டுநெறி செலுத்துவதற்குக் கருதப்பட்ட காந்தங்கண்டீர்; மூன்று குடைகளையுடையான் அடித்தாமரைகள்; எ-று.

இதனல் இவனது ஆற்றல் மிகுதி கூறியதாம். இதனுட்பொற்றளை போல என்னிற் காந்தம் பொன்னைப் பற்றுததனல் இருப்புத்தளைபோல எனமாற்றி அபூத வுவமையாக்கினும். பாவத்தை இருப்புத் தளையாகவும் புண்ணியத்தைப் பொற்றளையாகவுங் கூறினரென்க. பரிதல்-அறுத்தல். கண்ணல்-கருதல். கதிர்க்காந்தம் ஒளியையுடைய காந்தம். (சு)

---

* "அறவாழி யந்தணன் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற்-பிறவாழி நீந்தலரிது" என்னுந் திருக்குறளினையும் அதற்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் உரைத்ததனையும் நோக்குக.

தாமரை யேயெத் தவங்கள்செய் தாய்சக மூன்றினுக்குந்
தாமரை சேயென்று சாற்றுவ போலுமுச் சத்திரத்துத்
தாமரை சேர்திரு வைத்திரு மார்பிற் றரித்தவர்செந்
தாமரை யேய்சர ணந்தலை மேற்கொண்டு தாங்குதற்கே.

இ-ள். மூவுலகத்திற்கும் இவரே தலைவர் பிறரல்லர் என்று உலகுக்குச் சொல்லுவனபோலும் மூன்று குடையினையுடைய, தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருவை மார்பிலே தரித்தவருடைய தாமரைப்பூவை யொத்த திருவடிகளை நீ தலைமேலே தரித்தற்குத் தாமரைப்பூவே நீ முற்பவத்திலே என்ன புண்ணியஞ் செய்தாய்; எ-று.

இதனால் யாமும் அத்தவஞ்செய்யச் சொல்லாய் என்று தாமரையைப் புகழ்வாரைப் போலே முன்னே சரணகியாரைப் புகழவந்ததாம். பூவுலகு முழுதும் புரந்த அரசர்க்கு ஒரு கொற்றவெண்குடையே விருதாகவுடைய வழக்கம்பற்றி மூவுலகுங் காப்பவர்க்கு மூன்று குடைகள் வேண்டுமாத லின், சுவாமியின் திருவடிமேல் நிழற்றுகின்ற முக்குடைகளையும் மூவுலகத் திற்கும் தலைவரென்பது உணர்த்துவனவாகத் தற்குறிப்புச்செய்தார். (எ)

தாங்கு வளைக்கரச் சக்கர வாழ்வொடுத் தாமரைமேற்
பூங்கு வளைக்கண்ணி னொளொடு புல்லுடன் போர்த்தகொண்மூ
நீங்கு வளைத்திகழ் நீள்சுடர் போல்வினை நீங்கலும்புக்
காங்கு வளைத்தவெம் மூவொளி யான்மெய் யடியவர்க்கே.

இ-ள். மேகநீங்கிய சுடர்போல வினைநீங்கலோடும் வளைத்துக்கொண்ட * மூவொளியினையுடை யான்றன் அன்பர்க்குச் சக்கரவர்த்திவாழ் வோடு, திருமகள் வாழ்வோடு, புல்லோடு வாசியில்லை; எ-று.

இதனாற் பற்றற்றே வினைநீங்கவேண்டுமாதலால் நினது அடியவர் செல்வத்தைமதியார்; பிறர்மதிப்பர் என்பதாம். தாங்குவளை-தரித்த அத்த கடகம். அத்தாமரை-முன்னிற்கவியிற் சுட்டு. கொண்மூ-மேகம். (அ)

அடியே னறிவற் கழகிய வாதவ மாடகமாங்
கொடிசேர் நிரைமதிற் கோபுரக் கோயில்குற் றேவல்செய்ய
முடிசே ரமரர்கண் மொய்த்தெங்கு நிற்பர்சொர்க் கங்குனிப்பார்
தொடிசேர் புயத்துச் சுரேந்திரர் சேர்பணைத் தோளியரே.

---

*“ப்ரபாவலய மூன்றினையுமுடைய ஸ்வாமியினுடைய” என்றும் பிரதிபேதம்

அருளோ டெழுமற வாழியப் பாபிற வாழியிற்பா
யிருளோ வியகரை யேறவுய்ப் பாயிந் தியங்களென்னு
மருளோ டுழலு மனத்தென்னை யாட்கொண்ட மற்றுனக்குப்
பொருளோபுவனங்கண்மூன்றையுமாட்கொள்கைபுண்ணியனே.

இ-ள். பொருளுமின்பமுமான கடலுள் உயிர்கள் வீழாதே மயக்கத்தை யொழித்து வீட்டுநெறிசெலுத்தும் அறவாழியப்பனே! ஐம்புலன்களோடுங் கூடி மருண்ட மனத்தையுடைய என்னை அடிமைகொண்டவுனக்குத் தெருண்டமனத்தையுடைய மூவுலகத்திந்திரரையும் அடிமையாகச் செய்து கொள்ளுதல் ஒருபொருளோ புண்ணியரூபியே! எ-று.

இதனால் அதனை வியப்பித்ததியாது சொல்லாய்; நீலத்துகில் ஒருவண்ணமும் ஏலா; வெண்டுகில் யாவும் ஏற்குமாதலால், என்னை அடிமை கொண்டதே அரிதென்பதாம்.

அறத்தை முன்னே பிரித்தலாற் பிற வென்றது பொருளும் இன்பமும் ஆயிற்று.* மருண்டமனம் என்றதினாலே தெருண்டமனம் வருவித்தாம். இருளோவியகரை -மயக்கமொழித்தகரை; எனவே வீடாயிற்று. மற்று-அசை. ஆகுபெயராற் புவனமூன்றில் இந்திரராயிற்று. (ரு)

புண்ணிய மானசெம் பொற்றளை போலப்பொல் லாவினையாற்
பண்ணிய பார விருப்புத் தளைபரிந் தேறவுய்த்தற்
கண்ணிய வெங்கதிர்க் காந்தங்கண் டீர்கதிர் மாமதிபோற்
றண்ணிய வான்கொடை மூன்றுடை யானடித் தாமரையே.

இ-ள். உலகுள்ளீர்! தீவினையாகிய இருப்பு விலங்குபோலே நல்வினையாகிய பொன்விலங்கையும் அறுத்து வீட்டுநெறி செலுத்துவற்குக் கருதப்பட்ட காந்தங்கண்டீர்; மூன்று குடைகளையுடையான் அடித்தாமரைகள்; எ-று.

இதனால் இவனது ஆற்றல் மிகுதி கூறியதாம். இதனுட்பொற்றளை போலஎன்னிற் காந்தம் பொன்னைப் பற்றாததனால் இருப்புத்தளைபோல எனமாற்றி அபூத வுவமையாக்கினும். பாவத்தை இருப்புத் தளையாகவும் புண்ணியத்தைப் பொற்றளையாகவுங் கூறினரென்க. பரிதல்-அறுத்தல். கண்ணல்-கருதல். கதிர்க்காந்தம் ஒளியையுடைய காந்தம். (சு)

* "அறவாழி யந்தணன் றாள்சேர்ந்தார்க் கல்லாற்-பிறவாழி நீந்தலரிது" என்னுந் திருக்குறளினையும் அதற்கு ஆசிரியர் பரிமேலழகர் உரைத்ததனையும் நோக்குக.

தாமரை யேயெத் தவங்கள்செய் தாய்சக மூன்றினுக்குந்
தாமரை சேயென்று சாற்றுவ போலுமுச் சத்திரத்துத்
தாமரை சேர்திரு வைத்திரு மார்பிற் றரித்தவர்செந்
தாமரை யேய்சர ணந்தலை மேற்கொண்டு தாங்குதற்கே.

இ-ள். மூவுலகத்திற்கும் இவரே தலைவர் பிறரல்லர் என்று உலகுக்குச் சொல்லுவனபோலும் மூன்று குடையினையுடைய, தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கின்ற திருவை மார்பிலே தரித்தவருடைய தாமரைப்பூவை யொத்த திருவடிகளை நீ தலைமேலே தரித்தற்குத் தாமரைப்பூவே நீ முற்பவத்திலே என்ன புண்ணியஞ் செய்தாய்; எ-று.

இதனால் யாமும் அத்தவஞ்செய்யச் சொல்லாய் என்று தாமரையைப் புகழ்வாரைப் போலே முன்னே சரணகியாரைப் புகழவந்ததாம். பூவுலகு முழுதும் புரந்த அரசர்க்கு ஒரு கொற்றவெண்குடையே விருதாகவுடைய வழக்கம்பற்றி மூவுலகுங் காப்பவர்க்கு மூன்று குடைகள் வேண்டுமாதலின், சுவாமியின் திருவடிமேல் நிழற்றுகின்ற முக்குடைகளையும் மூவுலகத்திற்கும் தலைவரென்பது உணர்த்துவனவாகத் தற்குறிப்புச்செய்தார். (எ)

தாங்கு வளைக்கரச் சக்கர வாழ்வொடத் தாமரைமேற்
பூங்கு வளைக்கண்ணி னொளொடு புல்லுடன் போர்த்தகொண்மூ
நீங்கு வளைத்திகழ் நீள்சுடர் போல்வினை நீங்கலும்புக்
காங்கு வளைத்தவெம் மூவொளி யான்மெய் யடியவர்க்கே.

இ-ள். மேகநீங்கிய சுடர்போல வினைநீங்கலோடும் வளைத்துக்கொண்ட * மூவொளியினையுடை யான்றன் அன்பர்க்குச் சக்கரவர்த்திவாழ்வோடு, திருமகள் வாழ்வோடு, புல்லோடு வாசியில்லை; எ-று.

இதனாற் பற்றற்றே வினைநீங்கவேண்டுமாதலால் நினது அடியவர் செல்வத்தைமதியார்; பிறர்மதிப்பர் என்பதாம். தாங்குவளை-தரித்த அத்த கடகம். அத்தாமரை-முன்னிற்கவியிற் சுட்டு. கொண்மூ-மேகம். (அ)

அடியே னறிவற் கழகிய வாதவ மாடகமாங்
கொடிசேர் நிரைமதிற் கோபுரக் கோயில்குற் றேவல்செய்ய
முடிசே ரமரர்கண் மொய்த்தெங்கு நிற்பர்சொர்க் கங்குனிப்பார்
தொடிசேர் புயத்துச் சுரேந்திரர் சேர்பணைத் தோளியரே.

---

*"ப்ரபாவலய மூன்றினையுமுடைய ஸ்வாமியினுடைய" என்றும் பிரதிபேதம்

இ-ள். என்னுடைய சுவாமிக்குக் குற்றேவல் செய்யக் கோயிலெங்கும் நெருங்கிநிற்பர் முடிபொறுத்த தேவர்கள்: அவருடைய தேவிமார் கூத்தை யாடுவர்: ஆதலாலே இவரது தவமகிமை நன்றாயிருந்தது; எ-று.

இதனாற் பற்றற்றோர்க்கு இவையேலா என்று பழிப்பதுபோலப் புகழ்தலாம். அழகு-நன்மை. ஆ என்றது இழிபு. ஆடகம்-பொன். சொர்க்கம் என்றது கூத்தின் விகற்பம். குனித்தல்—ஆடுதல். (கூ)

தோளா மரச்செவித் தூரா வயிற்றுச் சுமடர்க்கெல்லாம்
வாளா விருக்க வந்தருமோவஞ்ச மற்றநெஞ்சோ
டாளா னவர்க்கல்ல தாயிரக் கண்ணம ரேந்திரர்க்குங்
கேளா முதற்பொருள் கேட்டார்க் குரைக்குமெங் கேவலியே.

இ-ள். இந்திரற்கும் கேட்டார்க்கும் முதற்பொருளையுரைக்கும் எனது கேவலஞானி* வஞ்சமற்றநெஞ்சுடனே அடிமைப்பட்டவர்க்கு அல்லது தொளையிடாத மரச் செவியினையும் நிறையாத வயிற்றினையும் உடைய மூடர்க்கெல்லாம் அவர் வாய் திறவாதேயிருப்ப வேண்டிய வார்த்தைக் கொடுப்பனோ: எ-று.

இதனாற் பகை நொதுமல் நண்பென்னும் மூவகையுமின்றி எவ்வுயிர்க்கும் அருளுடையனாதலாலே †மிச்சரும் துதிக்கில் உடனே வரந்தரும் என்பதாம். அறங்கேளாமையாலே தொளைபடாச் செவியென்றும் அநசனமே தவத்திற்கு முதலாதலின் அந்தவிரதம் அவர்க்கு இல்லாமையால் தூரா வயிறு என்றும் கூறினார். தோளல்—துளைவிடல். தூர்தல்—நிறைதல். கேளாமுதற்பொருள்—ஒருவருங் கேளாத ஜீவாதிபதார்த்தங்கள். அவை ஜீவபதார்த்தம், அஜீவ பதார்த்தம், புண்ணியபதார்த்தம், பாபபதார்த்தம், ஆச்ரவபதார்த்தம், பந்தபதார்த்தம், ஸம்வரபதார்த்தம், நிர்ஜரபதார்த்தம், மோக்ஷபதார்த்தம் என்பன. கேட்டார்க்கும் என உம்மைவருவிக்க. கேட்டார்— சுற்றத்தினொழுங்கு. (கேள்-சுற்றம், தார்-ஒழுங்கு) எனவே பன்னிருகணம் என்பது பெற்றாம். அவை;—ரிஷிகள், தேவஸ்திரீ இராஜஸ்திரீமுதலான ஆர்யாங்கனைகள், ஜோதிஷ்கஸ்திரீகள், வன்னியேகஸ்திரீகள், பவனஜஸ்திரீகள், தவனவாசிகள், வியந்தரர் ஜோதிஷ்கர், கல்பவாஸிகர், சக்கரவர்த்தி முதலான நரவரர்கள், திரியக்வர்க்கம் என்பன.

கேவல முற்பத்தி யாமளா வேகிளர் பூசனைக்கென்
றேவலி யற்றுமவ் விந்திர னுக்குமுன் னெண்குணத்தெங்

* கேவலஞானம்-திரிகாலவுணர்ச்சி. † மிச்சர்-மித்தியாவாதிகள்.

காவல ணைக்கவிப் பார்வளைப் பார்முளைப் பார்களைப்போன்
மூவுல கத்துள்ள நால்வகைத் தேவரு முன்னுவரே.

இ-ள். எம் காவலனுக்குக் கேவலஞானம் உதிக்குமளவிலே அவனைப் பூசனைசெய்வதாகத் தேவர்களை ஏவல்கொள்ளும் ஸௌதர்மேந்திரனுக்கு முன்னே கவிப்பார் போலவும், வளைப்பார்போலவும் முளைப்பார்போலவும் மேலுலகம் மத்திமலோகம் பவணலோகமுடையராகிய நால்வகைப்பட்ட தேவர்களும் பூசைசெய்யக்கருதுவர். எ-று.

இதனால் மூவுலகும் ஏவல்செய்யக்கருதலாலே இவனது தவமகிமை இருந்தவாறு என்னென்பதாம். அவரவர் ஆசனம் கம்பித்தலான் அறிந்து கருதுவரென்க.* நால்வகைத்தேவர்—பவண, வியந்தர, சோதிட, கற்பவாசியர். முன்னல்—கருதல். (கக)

முன்னையென் வல்வினை போக்கிமுக் குற்றத்தை நீக்கிமுத்தி
பின்னையு நல்க வமையும் பெரும பிறப்பறுக்க
வுன்னையு மென்னையு மன்றிமற் றொன்றுமுள் ளாம லுள்ளந்
தன்னையு நின்னருள் போல்வச மாக்கித் தரப்பெறினே.

இ-ள். பெருமானே! உன்னையும் என்னையும் அல்லது வேறொன்றையும் நினையாதபடிபண்ணி யார்கண்ணுமொப்ப நீ அருள் செய்வதுபோல என்னெஞ்சை வசமாக்கித்தர வல்லையாகில் வினையும் குற்றமும் நீக்கி யான்பெறுகின்ற முத்தி பின்பேயாகிலுந் தரவமையும்; எ-று.

இதனால் வினைகெடுதற்கு மனமே முதற்காரணமென்பதாம்; "செய்வினை செய்வான் செயன்முறை யவ்வினை, யுள்ளறிவா னுள்ளங் கொளல்"† என்றாராகலின். முன்னை-பழமை. முக்குற்றம்-காம வெகுளிமயக்கங்கள். உள்ளல்—நினைத்தல். அருமை பற்றிப் பெறின் என்றார். (கஉ)

பெறுவது மூவுல காளும் பெருமை யருமை பொய்ம்மை
தெறுவது நாதனைச் சிந்திப் பதுசிறு முள்ளிமொய்க்கு

---

* இப்பூவுலகில் ஏதேனும் விசேடம் நிகழுமாயின் தேவர்களுடைய ஆசனம் நடுக்கமுறும் என்பதும் அக்குறிப்பால் அதனை அறிந்து அவர்கள் செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் செய்வரென்பதும் ஜைனபௌத்தர்களுடைய கொள்கை. இதனை "தரணேந்திரன் தனது ஆஸனங்கம்பித்தலில் அறிந்து" எனவரும் ஸ்ரீபுராணவசனத்தாலும், "ஈண்டுநீர் ஞாலத் திவன்செய லிந்திரன்—பாண்டுகம்பளந் துளக்கிய தாகலின்" (காதை-கச, அடி-உஎ, உஅ) எனவும், "தனது பாண்டுகம்பளந் தானடுக்குற்ற தன்மை நோக்கி" (காதை-உக, அடி-உக, உஉ) எனவும் வரும் மணிமேகலையடிகளாலும் உணர்க.

† திருக்குறள், வினைசெயல்வகை—எ.

மறுபதம் மாமென வைம்புலன் மேல்வீழுந் தாவதங்கட்
குறுவது மேது முறுதகும் பேதைக ளோர்கிலரே.

இ-ள். ஒருவனுலகிற் பெறும் பயனாவது மூவுலகுமாளத்தக்க பெருமை பெறுவதே; அதற்குக் காரணம் யாதோவென்னில் மிச்சநீங்குதலும் இறைவனைச்சிந்திப்பதுமே; பேதைகள் அதனை அறியாதே முள்ளிப்பூவிலுள்ள தேனுக்கு விரும்பி மொய்க்கின்ற வண்டுபோலே சிற்றின்பத்தை விரும்பித் தங்களுக்குறுவதாவதும் உறுதகாவதும் அறிகின்றிலர்; எ-று.

இதனால் இவ்விரண்டும் பிறரறியார் நீயவை செய்யவேண்டுமென மனத்திற்குறுதி கூறியதாம். இதனுள் சிறிய முயற்சியாலே பெரிய பயன் பெறலாயிருக்க அதுதவிர்ந்து பெரியமுயற்சி செய்து சிறிதுபயனும் பெறுகின்றிலரென்பது தோன்றப் பேதைகள் என்றார்; மிச்சம்-பொய். சிந்தித்தல்-நினைத்தல். அறுபதம்-வண்டு. வீழ்தல்-விருப்பம். உறுவது-இலாபம். ஆவதென்பதனை இரண்டிடத்துங் கூட்டுக. (கங)

ஓர்கின் றிலேயுனை யோனிக டோறும்பல் லூழியுய்த்து
மார்கின் றிலையின்னு மாசைநெஞ் சேயினி யந்தகனார்
சார்கின்ற போதுனக் குச்சர ணார்சொல்லுந் தாமரைப்போ
தூர்கின்ற பாதரல் லாலுரி யார்மற் றொருத்தரையே.

இ-ள். நெஞ்சமே! சாதலொருதலையே; நீயோ அறிகின்றிலை; உன்னை யோனிகடோறும் நெடுங்காலம் வினைசெலுத்த அனுபவித்தும் ஆசை நிறைகின்றிலை; கூற்றங்கொண்டு போகின்றவழிக்குத் துணைவேண்டாவோ; நீ யார்துணையென்று இருக்கின்றாய்; ஜிநேசுவரனல்லது உரியாருண்டாகிற் சொல்லாய்; எ-று.

இதனால் ஜிநதர்மமல்லது சரணில்லையென்பதாம். இதனுள் *"வேற்றுவரில்லா நுமரூர்க்கே செல்லினும் வெகுண்டீர்போல, வாற்றுணைக் கொள்ளா தடிபுறத்து வைப்பிரே யல்லீர்போலுங், கூற்றங்கொண்டோடத் தனியே கொடுநெறிக்கட் செல்லும் போழ்தி, லாற்றுணைக் கொள்ளீ ரழகலா லறிவொன்று மிலிரே போலும்" என்றார்பிறரும். முடியாதகாரியம் முடியிவெரோ வென்பது தோன்ற ஆசைநிறைகின்றிலை என்றார்.‡ "முடிவு மிடையூறு முற்றியாங் கெய்தும்-படுபயனும் பார்த்துச் செயல்" என்றாராகலின். ஆர்தல்-நிறைதல். தருமம் அவர் சொற்றதாகலின் உரியாரவரென்றார். (கச)

*சீவகசிந்தாமணி, கேமசரி—கஙக. ‡திருக்குறள், வினைசெயல்வகை—சு.

ஒருத்தரு மத்தரக்கள போலுமா ராருயி
ரோம்புசெகங்க, ழருத்தரு மத்தரால்
லாச்சிறுமானிடர் சேர்ந்தவர்க்குத்,
தருத்தரு மத்தனார் யொருவின் ரேர்
பதந் தந்துயின்று, மருத்தரு மத்த
னரியாதிபட் டார்காரம்பரிசே.
இ-ள். தம்மையடைந்தவர்க்குத் தரு
வைப்போலவே கேட்கிறதையும்
தேவேந்திரபதத்தையுந் தந்து முறை
யேசித்தபதத்தையுந் தருகின்ற சுவா
மியாமவனை ஆதிகர்த்தாவாமென்
கிறமுறைமையை மதுஜிதர் மத்துள்ளா
ரல்லது பிறரொருத்தரும் உன்மத்தரை
ப்போலே அறியார். எ-று.
இன்றில் மெய்ந்நூலால் உண்மை
விளங்குவதல்லது பொய்ந்நூலால் உ
ண்மைவிளக்காவாதலின் மித்தர் உணா
ரென்பதாம். "உலகநூ லோதுவ
தெல்லாங் கலகல" (நாலடியார்-கல்வி-10)
இதனுள், தருவைப் போலேயெனி

இரண்டாமுருபும் உவமையும் வி
ரிக்க. வரையாது நிழல் செய்தலாலே
தருவென்றார். தருமத்தனை — தருமக
ண்டம். வின்றோர் பதம் என்பது
லோகசேர்க்கிறபதம் வருவித்தாம்.
பதம் — செல்வம். அரு — சித்தபதம்.
“பண்டு கண்டேயறியாப் பொருள்”
(திருநூற்றந்தாதி - உ) என்றார் மேலும்.
உம்மை வருவிக்கப்பட்டது. (கரு)

பரித்த மலர்ப்பதத் தாருருங் கொண்டு
மைந் தோலுகஞ்சு, முரித்துமிழ் சர்ப்
ப மெனத்துறவார் தொண்ட ரோங்
குலகை, யரித்து மளித்து மகிழ்ப்பவரை
த்தென்றுபதனைக், தரித்து முடித்து
ந்தவஞ் செய்குவா ரொத்தவஞ் செய்
வரே.

இ—ள். ஜின வேதத்தை யெடுத்துப்
பாம்பு பசுமையாகிய தோலுரித்
துகஞ்சையுமிழ்வது போலே உடப
ற்றுப் புறப்பற்று விடுத்துறவார்,

உலகினைப்படைத்துமளித்துமழித்துஞ்
செய்வாரோரிறைவரென்றவர்க்க
டியாராபரணம்பூண்டும் ஆடைகளை
யுடுத்தும் தவம்பண்ணுவாரியல்பை
யொத்துத் தவமல்லாத காரியங்களைச்
செய்கின்றார்; எ—று.

இதனாற் பற்றற்றே வினைநீங்கவே
ண்டுமாதலாலே பற்றோடுடையதவம்
தவமல்லவெனப் ※பாசுண்டமீடம்
விலக்கியதாம். பொறிகளைத்தவமம்
பண்ணுதலே தவமாதலால் இவர் இ
தம்பண்ணுதலாலேயவமென்றார்.
⊙ "பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினைப் பற்
றைப், பற்றுக பற்றுவிடற்கு" (திருக்
குறள்—350) என்பதனையுமறிக. உடுத்
துமென்றதனாலேயாடைவருவித்
தாம். பரித்தமலர்ப்பதமென்பதனை
மலர்பரித்தபதமெனமாறுக. பரித்
தல் அமைத்தல். பாம்புபுறத்துவா
தோலுரித்தல் புறப்பற்றுவிடுதற்குமே

நந்தையுமிழ்தல் அகப்பற்றுவிடு
தற்கும் உவமானமாயின. அறிந்தவெ
ன்பதாயடைந்தல். (௧௫)

அவருஞ்செய்கின்றேனென்றறிகின்ற
தேயில்லையந்தமில்லாத, இவருஞ்செய்கின்
றனெங்கடேர்த்தப்பிரான்றிருவாய்மொ
ழிந்த, தவருஞ்செய்கின்றயில்லைதானுஞ்
செய்தாயில்லைநீநடுவே, யெவன்செய்
கின்றயிந்தியஞ்சொன்னவா செய்யுமெ
ன்னெஞ்சமே.

இ—ள். அவருஞ்செய்கின்றேனென்று
சற்றும் அறிகின்றயில்லை; ஏமதீர்க்கத்
தனருளிச்செய்யப்பட்ட துறவறஞ்செய்கி
ன்றயில்லை; அல்லது இல்லறந்தானுஞ்செ
ய்கின்றயில்லை; இன்றுமாகாதேநீயாது
செய்கின்றனை சொல்லாய். எ—று.

இதிற்பிறர்க்கான செய்கின்றனோநி
னக்கான செய்கின்றிலை யென்பதாம். இ
துள், அந்தம்—முடிவு. இவம்—நன்மை.

தவம் — துறவறம். தானம் — இல்லறம், எ
வன் — யாது. இந்திரியம் — ஐம்பொறிகள்.

(கஎ)

என்னெஞ்சமேயிடமேயுடைத்தேயிந்தி
ராதிவின்றோர், முன்னஞ்செய்யன்னிரா
ண்டோசனைத்தாய்முழுமாமணித்தாண்,
மன்னிஞ்சிமேன்றெடுமாறங்கணமுதலே
ழ்நிலத்துப், பொன்னின்றிலையமாயிற்
றன்றேயெங்கள்புங்கவற்கே.

இ—ள் - எங்கள்புங்கவனுறைதற்குள்ள
து நெஞ்சமானது பன்னிரண்டோசனையுடை
த்தாய் எல்லாச்சிறப்புங்கூட இந்திரனிருமி
த்த சமவசரணமாயிற்றதலாலேமிகவும் இ
டமுடைத்தாயிருந்தது. எ—று.

இதனால் இறைவனை இடைவிடாது நினை
த்தமைத்தை தெரியன்புகழ்தலாம். இதனுள்
ஓசனைத்தாய் — ஓசனைவிரிவுடையதாய்.
இஞ்சி — மதில். இஞ்சிமூன்றவன: — உதய
தரம், ப்ரீதிதரம், கல்யாணதரம் என்பன
வாம். மாறங்கணமுதலேழ்நிலம்:

மானஸ்தம்பமுதலாகிய வெழிடங்கள்;
அவை:— மானஸ்தம்பம், ஜலகாதிகை,
புஷ்பவனம், சைத்தியவிருக்ஷம், துவஜ
பூமி, சித்தார்த்தவிருக்ஷம், ஸ்தூபவரி
மாவலியென்பன. அங்கணம் — இடம்,
நிலம், விருத்தாகாரமாய் பிராகாரமா
கிய ஸ்தானம். அன்றென்பதசை. (௧௬)

புங்கவன் பூரணன் புத்தன் புராதனன் பூ
ண்புனையாச், சங்கரன் சக்கரன் றமரை
யோனிணைத்தாவில் செங்கட், சிங்கவ
ன் பேரிணைத் தீர்த்தனைத் தீவினைத் தெவ்வெ
னும் பேர், மங்கலன்றே றெவர்ரோவார்
கொண்டவீரினைவாழ்த்துவதே.

இ—ள். உயர்ந்தவன், குணங்களாலே
நிறைந்தவன், அறிவுடையோன், பழைய
வன், சுத்தைப்பண்ணுமவன், அறவா
ழியுடையோன், அதிசயத்தாலேநான்மு
க னென்னும் நிமதத்திருமங்கலத்தொ
லிவித், சிங்காதனத்தில் வீற்றிருக்கப்பட்ட

வீரனே! நம்பிணைப்பகைவெல்லவேண்
டியன்றோ நின்னைவாழ்த்துவார்வாழ்த்
துவது. எ—று.

இதனால் நீ வாளாவிருக்கலாமோ பரி
சிலியாயாகவெனப் பிறர்போலே சூ
ழ்வார்வீறுவேண்டியதாம். இதனுள் இ
ழிந்தோர், குறைந்தோர், அறிவிலார், பு
தியவர், தவஞ்செய்வோர், மறுவாழியர்,
விபரீதத்தாலே நான்முகனென்னுந்தலைப்பெ
யராக்கியவரை இவரேயென்பது குறிப்
பெச்சம். வினைகளை வென்றோனாதலாலே
வீரனென்றார். தெவ் — பகை. மங்க — கெ
ட. வெள்ளிவாள் — சுக்கிலத்தியானம் (கசு)

வாழ்த்துதி நின்புகழ் வாழ்த்தவல்லா
ரைத்தம்வாய்வலத்தால், பாழ்த்துதிசெய்
துணைப்பாடாதவர்களைப்பல்வினைக்கே,
சூழ்த்துதியாமறியாச்சுழலுன்பப்பெ
ருங்குழிக்கே, யாழ்த்துதியார்வழுஞ்செ
ற்றமுநீக்கியவச்சுதனே.

இ—ள். அச்சுதனே கேசவா; நிதாய்ய
கடையேற்றல்லாராத் தேவர்பதங்க
ள் முதலிய கொடுத்து வாழப்பண்ணுவதி
ல்லை; நமது சொல்லல்லவத்தாலே
பாஷண்டராகிப் பாழாகாது திகழத் தெய்
வ: நின்னைத் துதியாதவர்களைத் தீவினைகளை
வரையப்பண்ணுவதில்லை; அவ்வா
வேடம் பொல்லாதியாத நின்னையத்து
ள்ளமாகிய கடலிலாழப்பண்ணுவதி
ல்லை; இப்பெற்றியுடையனீ வினைப்பு
ம் வெறுப்பும் விட்டவனே சொல்லா
ய். எ — று.

இதனால் விண்டுவிடாதவெ
ன்பது குறிப்பெச்சம். இது வன் அச்சு
தனே யென்பது வன் விகாரம் வினி. அ
ற்கு நிலைப்பட்டோர் வாழ்த்துவார்தலா
லே அவர்க்கு நற்கதியும், வினையோர்
வாழ்த்தாராதலாலே அவர்க்கு தீக்க
தியும் ஒருநிலைதுணிந்து அதனை இறைவ
ன் மேலேற்றிப் பழிப்பது போலப் புகழ்

தலாம். "என்பிலதனை வெயில்போலக் காயுமே, அன்பிலதனை அறம்" (குறள்-77) என்று போலக் கொள்க. "அறிதலில சொன்னுங்காட்டியுடையோர், நாகம் புகுதலிலர்" (அருங்கலச்செப்பு-47) என்பது கருதி, "யாமறியாச் சுடுஞ்சுன் பப்பெருங்கேழி"யென்றார். வாய்வலம் - சொல்வல்லபம். அச்சுதன் - கேடிலாதவன். அடிணைக்கே கேழிக்கே, வேற்றுமைமயக்கம். (௨௦)

அச்சுமல்லாவல்லுமாமெழுத்தாதியுமந்தமுமா, வச்சதெல்லாமத்தாலும்போதிந்தபமந்திரமாய், மெச்சுமெல்லார்க்கும்வெண்டீற்றளிப்பதுமெய்த்தவத்தோர், நச்சுமல்லார்திகழ்ந்துடைநான்முகனைத்தொழுவனே.

இ-ள். உயிரும்உயிரில்லாததுமெழுத்துமெழுதுமிறுதியுமாகவைக்கப்பட்டதும், எல்லாப்பரமாகமங்க

ஞானம்பொதியப்பட்டதும், கொ
ண்டாடப்பட்டமந்திரமாகிஎல்லாரு
க்கும்வேண்டியவற்றைக்கொடுக்கு
ந்தக்கதும்ஸன்மார்க்கமுனிவர்விரும்
பும் ஸ்வாமியினது திருநாமமே
யாம்; எ-று.

இதனால் அருகனென்றுந்திருநா
மங்கூறியவாறும். அச்சு - உயிர். அ
ல் - மெய். மந்திரம் - பரமாகமம்.
அல்லார்மறை - இறைப் ※. போ
க்குகின்றமறை. மறைகின்றனவா: தை
த்திரியம், ருக்யஜுர்வேதம், ஸகல
பாஷணம்என்பனவாம். (உக)

※ ஆற்றல் — உண்ணுதல், "பகல்கா
ண்றெமதுறுதும்பகற்கிற்பமுறீ" என்பு
ழிக்கூறுதல் ஆக்குதற்பொருட்டாதல்போ
ல, ஈண்டு ஆற்றல் எழுப்பால் அழிந்
தற்பொருட்டாயிற்று.

பெயர்த்தன்பரிம்பர்கண்ணமை

நல்கும் பெருமைச்சாறும், பயத்தும்
பரிம்பதி போற்றிவிண்ணப்பமை
புன்னெறிந்தும், மயத்தன்பிலனாரோ
க.தீவிறைந்தெய்வென்று காட்டியக
ற், சயத்தம்பமோதம்பகின்றிருவா
யிற்றணித்தம்பமே.
இ—ள். இவ்வுலகில் அன்பர்மீன்கு
ம்வந்து பிறவாமல் வீட்டைக் கொடுக்
கும் திருவடியையும் நிறைசயாமை
யையுமுடையதம்பமே! நின்விண்
ணப்பங் கேட்டருள்வாயாக; நினது
திருவாயிலிலே காட்டப்பட்டிருப்ப
ற்றமானஸ்தம்பமானது மித்தியாமோர்
க்கத்திற்கேதுவின்றுஉள்ளன்பிலனாத
பாவாதிகளையும் வினைகளையும் வென்
று காட்டப்பட்டசயத்தம்ப மோனூ
ல்ல தென்கும்; எ—று.
இந்நில் வினைவென்றோர்சயத்தம்பகாட்
டவென்கு மொதலாலே வினையோர் வினைவெ
ல்லாரென்பதாம். இம்பர்—இவ்வுலகம்.

தம்பத்தின் மெய்ப்புடை யேழுமையாக்கி
த்தமித்தமைத்த, தம்பத்திலேதேகோ
க்கோலங்கொளிப்பின்றியமைத்தாம், பம்
பத்திகாயம்பணித்தபிரான்பசுந்தாமே
ரைத்தான், தெய்வத்தியால் வணங்கா
த்திறியார்தஞ்சிரத்திரளே.

இ—ள். விதாரமின்றியே பஞ்சாஸ்
திகாயத்தை அருளிச்செய்தபிரானை
து ஸ்ரீபாதங்கடாச்செவ்விதாகிய அ
ன்பால் வணங்காத சிறியவர்து தலைத்
திரள், தெருத்துளின் மேலேவளத்துணை
யுருவாக்கித்தனியேமைத்ததம்பத்தி
ற்றையொக்கும்; எ—று.

இதனால் இறைவனுணை வணங்கோதேத
ல்மை என்பதாம். "கோளில்பொறியிற்
குணமிலவே எண்குணத்தான், றாளை
வணங்காத்தலை" (திருக்குறள் — ௯) என்று
பிறரும். தம்பம — தூண். புடை — துணை.

குறித்தல் — விகாரம். பஞ்சாஸ்திகாய
மென்பது பம்பத்திகாயமெனத்திரிந்
தது. அவை ஜீவாஸ்திகாயம், அஜீவா
ஸ்திகாயம், தர்மாஸ்திகாயம், அதர்மா
ஸ்திகாயம், ஆகாசாஸ்திகாயமென்ப
னவாம். பஞ்சாஸ்திகாயமென்பது விதி
க்கப்படவாசகபதப் பாருஷாத்தாமல் வி
சேஷமாகவே நின்று ஜீவந்தாமென்கி
ற விசேஷணத்தை முதலிற்பெற்றுநின்
றது. பசுமை — செவ்வி. (உரு)

சொற்றிறனிற்கிலன் ஐம்பாடேயத்தி
லன்றின் சிறியனால், புற்றிறங்கிற்
யும் பொடியாக்கிலன் போதியென்
றேன், மாற்றிற் றேர்ந்து பண்மொ
யந்தொல்வைனத்தையன் றுயிர்
க்குப், பாற்றிரங்கள் பணித்தபி
றானைக்கட் பண்ணவனே.

இ—ள். அதிசயத்துவைத்திவிபரீத
முகங்கோண்டிலாதவன, பகையிலா

னமையாலே ஆயுதமெடாதவன், அன்
யனாதிகாலே அனுபூதிக்கிக்கிற்ற
ங்கட்டு மெய்ப்புரத்தைச் சுடாதவன்,
அரசின்கீழேயிருந்து உயிர்கட்கெ
ன்றும் பலபலமாயஞ் சொல்லாதவன்,
அவன்யாவனெனில்:— மன்னுயிர்
க்கு மேலாகிய ரத்நத்ரயத்தை அரு
ளிச்செய்த எங்கள் பண்ணவன். எ—று
இதனால் இச்செய்கைதங்ஸவர்க்கோலா
மதலால் செய்யுள் முடிவிலக்கியதாம்.
'சக்கரன்றன் முகனெக்கத்துணிபு' என்று வி
ருகும். ஐம்படை — சங்கு, சக்கரம்
தண்டு, வாள், தனு என்பன. புத்திரிய
ம் — மெய்ப்புரம். போதிமென்றேர்
மாத்திரன் — அரசென்றும்பெயரா
புறமே தியான்டமதம். மாயம் — சது
யமாதம். யாத்திரியம் — மோனாத்
தத்திரியம். அணை:— ஸம்யக்தர்சனம்,
ஸம்யக்ஞானம், ஸம்யக்சாரித்ரம் என்பன.

பண்ணவனொக்குமென்று மெண்ணமைத்திரா
யார்க்குமெங்கள், கண்ணவனொத்தன்மை
கேட்டறியார் சொல்கலிகளைப்போல்,
விண்ணவன் காஞ்சுவன் வெந்தியவன் வி
ரிகிர் பொதிந்த, மண்ணவன் மஞ்சு பெ
ல்லாமைனோவென்று மொணிடரோ.

இ—ள். விண்முதலாகவுண்ணியவனவெ
ல்லாம் அவனே; பிறரில்லரென்று சொ
ல்லுகின்றமாக்கள், மூலகத்தையும் பெரு
கப்பொழுதிலே படைக்கவல்ல கருத்
தையுடையவர் இயல்பைக் கேட்டறி
யார் போலிருக்குது. எ—று.
இதனால் அவர் கேட்டால் அவ்வாறு
சொல்வார் என்பதாம். ஐந்து கவிதன்
ணாலுங் கூறியவாறு. கண்ணவனெ
கருத்தையுடையவர். கலிகள்—மாதங்
கள். விரிகியென்பது மெறெ அவன் என்
பதை தெட்டிக்கொள்க. (௨௫)

இடார்ப்பவக்கங்குலின் கண்மஞ்ஞெ

ன்றையுங் காணவொட்டாய், படார்க்கி
றைந்தொல்லிருள் போயகியப்பயம்
பொன்றைமேல், அடார்க்கடவர்ப்பி
ன்டு போகச்செய்தகின்றேன்னைத்திருந்,
அடார்க்கியாக்கை மெய்ஞ்ஞானநெஞ்ச
லிகொண்டுதான்டுவனே.

இ-ள். என்றைப்பிறப்பாதியதிக்கி
ன்கண்டோனைநக்கு ஞானக்கன்றைய
மறைத்து கிறையிருள் கெட, என்னை
த்தாட்புக் திருந்து பரஞ்சோதியாகிய
பரமாகமந்தரையான் மெய்யுணர்வா
லே ஆராய்வேனா; எ-று.

இருந்து பரமாகமஞ்சுவாந்தன்றிப்பிறு
ப்புல்லிறையுமீங்காணாயதாம். மறு-
அதை. படார்க்கிறா - துணபகைமாக்கு
ஞானவானியம். அடர் ஆர்மலர் - கெ
டுகெடுங்கியது. அடர் - பரஞ்சோதி
யார். அச்சோதி; - ஆலோகம், பிர
பா இத்தி, காட்பின்பை எனக்கும்.
என்னாய் பொருளையுங்காட்டுமே

பரமாகமத் தொகையைக் கொண்டும், அதற்கே
ற்பவிரலாலே தானென்றவனானுங் கூறி
ரும் (உள)

தானென்றதின் பேருடன் போலத்
தழுவின்று ஓர்ல் யோனிகட்கே, மீண்
டு கொண்டேடம் வெவ்விறைக்க
ந்தியின் மெய்ச்சரணம், பூண்டெ
ண்டேனினிப் போக வொட்டேன்
பொருளாக வென்றா, யாண்டு கொண்
டாயருளாழி கொண்டேவென்றருக்கு
ளா . ள.

இ—ள். அருளாழியாயவிறைவா
வென்றேனோ! பண்டையோன்றேகு
ருள் போலச் சுழன்று, யோனிகளே
னும் மீளவுங் கொண்டு செல்லுமோ
வென்று அந்தப் பவவிறைக்கந்தி
னது அடிகளைப் பற்றிக் கொண்டேன்;
இனியுன்னைப் போகவொட்டேன்;
என்னைப் பொருளாகக் கொண்டனையடி

மைகொண்டாயாதலாலே; எ—று.
இதனில் அகமங்கேட்டுப்பிறப்பு
ணர்ந்தவன் பின்னுந்தப்பப்போந்த
ருதி உரிமை கூறியவாறாம். முன்னிற்கவியி
ல் என்னகத்திருக்கவிலக்கென்பது க
ருதியே அன்றுகொண்டாய் என்றி
ந்தகாலத்தாற் கூறினேர். தாண்டல்—
செய்த்தல். மீண்டெனவுமைமவை
குவிக்க. (உஎ)

அந்தரமேலருமைத்தரமவரிதெ
னவமவர்மேல், வந்தபிராணதக்
கன்பிலராயின்மறையவரே, விரி
தர்கள்சாதியின்சாக்ண்டோர்ந்தீ
சுமக், அந்தரேனசாக்வாவயின்
வின்றேறினுஞ்சுத்தர்களே.
இ—ள். யாவரேயாயினுந்தெய்வ
னமைக்கு அன்பிலாராயிருந்தாராயின்
மறையவராயினுங் கீழ்க்குலத்தவ
ராகுந் தொழிந்தவரேயாவர்; அன்

புனாயிருந்தாராயினும் இச்சிலெந்தில்
இச்சிறுசோகவாயினும் தேவர்சாதியினு
ம் அதிகோபவராவர்; எ-று.
இந்திலிச்சுவர்க்கெடுப்பிறந்தும் தூல
ன் மேல் அன்பிலாராயின் அதந்திரியப
ஸிலியெனப்படால். "பறையன்மகனெ
னினுங்காட்சியுடையா — னிறைவனெ
னவுணரற்பாற்று" (அருங்கலச்செப்
பு - 37) என்றார் பிறரும். அந்தரம் —
ஆகாயம். அம்மவர் என்றது இல்லெ
ன்மையானமேவர் எனப் பாருங்கொ
ள்க. மலருந்து அந்தரத்தை உடையனாக்
கினமையால் கிரவமானவென்னியது
காயமெனப் பொருள்கொள்க. சாதி
யிலும் என்ற உம்மை உருவிக்க. அந்தரது
ந்தே சர் எனக்காவனவதுவிக்க. இவ்
திரிஸா அதிகாரதவிலேல அந்தர் என்
றார். (உ-அ)

அத்திலையத்தநத்தைடைத்தொல்லகும்

பல்லொத்தொல்சுகந்த, ஃ. இந்தி
ரயத்தாவென்று செப்புகிறேன்
முதற்சீவனுமின்னிட்ட, டத்திரமயத்தா
னுள்ளவரைதனைத்தாயபதவிட்ட
கவால், பத்திரமயத்தாவதுமேய்த்தி
பெற்றவிற்பதின்மடையும்ளே.
ஃ. "மேய்த்திரயத்தா வென்று சொல்லிய
வேன்" ளெனும்படும்.
இ—ன். தேவன்முதலாகப்பதுத்தாஸ்தி
காயத்தை உள்ளவ தெய்வகுறித்தெம்
தவகோ! கிரியமானிய அகத்துக்கொடு
ம் இன்பமுமுடைய சொரூபத்திற்கிரா
ளென்றுசொல்லுகின்றேமென்றும்; கி
ரது தியேவதிகிரிவிட்டுமிகமா த
அன்பிரிரேயாதுகுவாயாக; அம்மூ
ளாக்கு அப்போதத்தையும் பெற்று
வரின்பத்திலும்பத்து மகிழ்கொண்
டு; ள—டு.
இருமைப்பனிக்கவியிற்கு தேவானா
யும் மேற்கதிநீத்துவது அன்பர

மாதுவாக் அது வேகமுறியமுக்கூம்.
முதற்கேவன்னளன்பது தளாதேவன்முதல்வனை
மாறுக. அத்தி—கிலமம். அவர்தி—ப
ருசால்கிகாயம். முந்திமெய்ருவ் கிவ்யம்
ஏனைவகுகெக்க. (உஅ)

மடங்கலிறு அனைம் வார்தலிற்பரி
ண்டிமுமமாமதில் சூழ், கிடங்கலர்
சேதாருக முடைகதாருகள் கேடில்வி
ண் றேறி, அடங்க அமார் கின்று
வாடகக் கோயிலிலும் மழுவேன்,
மடங்கன்மறு வய மேவிகிறாயி ந்
தெறமமுந்துறுக்கேக.
கு—ள். மூத்துறுக்குமைமைக்கோ
யிலகிய ராமைப்புரே, அதனைமுத
லாகளைப்பட்ட திருப்பெல்வனமு
மைசம்வசினாத்திற்பொற்றுமை
ப்புரியிலும் கிள்மையாயிற்றுள்ளே
எ—ஞ

இதிறுப் பொற்றுமையிறுபற்றியிறா

மையாரும், தன்னைத்தருப்பற்றியபி
ரெந்தமையாரும் திருவனந்தபுரி
ரிகா—றியதாம். ஆடக்கோயில்
ஒன்பதுறைந்தெபாந்தெனப்புரும்,
அதந்தேகுமமைந்தானெயுமருதபி
த்தாம். வாத்தாற்—கோண்டதாற்.
முடக்கன்மெறுமயம் — இறியமையா
கியதானே. (௩௰)

முத்தனென் கோமுதன்றோத்தியெ
ன் கோசகோன்றுக்கு, மத்தனெ
ன் கோவெனுமாளியென் கோவடி
யேனுடைய, இத்தனென் கோயத்
தத்தேனவென் கோவிருந்தென்
வொன்றில்லா, நித்தனென் கோ
பின்பெநிடுமின் கோமைநிர்ந்தா
ரே.

தி—ல். ஒன்றுடைய வேந்தனை
போமகுநாயக னென்று சொல்ல
வோ, உலகுக்குச் சுவாமி யென்று சொ

லவோ, என்றா அநாடவென

து சொல்லவோ, என்றும்மைத்தி

மென் உரையவனென்று சொல்லவோ,

அன்பர் செல்வனென்று சொல்லவோ

இறையவனென்று சொல்லுவேன்;

எ—று.

இதனில் இதயம் விடாது உறைதலின்

மெத்தெ வறோகலம் புரைக்குமாத்தலாம்.

இதுவன் என் பேர என்பது என்று

சொல்லவோ என்பதாம். கிரீத்தம்—

எப்பொழுதும். (கூ—க)

இதனால் இதயம்விடாது உறைதலினாலே தலைவனை நலம்புனைந் துரைத்தலாம். இதனுள் என்கோ என்பது என்றுசொல்லவோ என்ப தாம். நிரந்தரம்-எப்பொழுதும். (௩க)

நிரந்தர நான்மை நிறைந்திருந் தானுநின் றார்களைப்போற்
றரந்தர மல்லவென் றோருவருள் செய்வது தன்றலைமேற்
கரந்தர நின்றொருகால்வணங் கப்பெறிற் காமர்செல்வப்
புரந்தர லோகம் புழைக்கடை யாகுமெம் போலிகட்கே.

இ-ள். அடைவாக அநந்தஞானாதி குணங்களால் நிறைந்த எம்மு டைய சுவாமியும் ஒழிந்த தேவர்களைப்போல, இவன் மோக்ஷத்துக்கு உரி யனாகின்றான்; அவன் உரியனாகான் என்று ஆராய்ந்துபார்த்தோ அருள் செய்கின்றவராவர்; எம்போல்வார் ஒருகால் வணக்கஞ்செய்யப்பெறின், அவர்க்குத் தேவலோகத்தைப் புழைக்கடையின் தன்மைபோல எளிதாக் கிக்கொடுக்கும்; எ-று.

இதனால், அங்ஙனம் ஆராய்வார் மனிதராதலின், அவர் தெய்வத்தன் மையிலர் எனத் தெய்வமூடம் விலக்கியதாம். இதனுள் 'இருந்தானும்' என்பது ஸ்வாமிக்குப் பெயராயிற்று. உம்மை-சிறப்பு. காமர்-அழகு. (௩உ)

போலிப் பொருளுடைப் புன்னெறி யாமப் புலிகிடக்குங்
காலிச் சிறுநெறி போய்க்கழி வீர்கழி யாவளத்த
மேலிற் பெருநெறி வீடே புகிற்பிண்டி வேந்தனெங்கோ
னூலிற் பகர்செந் நெறிபோய்ப் புகுமி னொடிவரையே.

இ-ள். போலிப்பொருளுடைய புலிகிடக்கின்ற துன்மார்க்கமாகிய சிற் றடிப்பாடுபோய் இறந்து கீழ்ப்போகின்றவரே! நீங்காத பேரின்பத்தை யுடைத்தாய மேலான வீடுபுகவேண்டின், எம்மிறைவன் அருளிச்செய்த பரமாகமஞ் சொல்லுகிற பெரியவழி செவ்வையாமத்தனை; விரையப் போய்ப் புகுவீராமின்; எ-று.

இதனாற் பொருளில்லா நூனெறிசெல்லிற் பவநீங்கா என்பதாம். இத னுள் அவர் சொன்னநூலிற்குப் பொருளில்லாமையாற் போலிப்பொருள் என்றும், கொலையஞ்சாத் தலைவராதலிற் புலி என்றுங் கூறினர். *"பொரு ளல் லவற்றைப் பொருளென் றுணரு-மருளானு மாணாப் பிறப்பு" என்றார் பிறரும். மேல் என்றதனாற் கீழ் என்பது வருவித்தாம். காலி என் பது மாட்டின் கூட்டம். புலிகிடக்குங் காலிச் சிறுநெறியாவது புலிகிடத்

* திருக்குறள்-௩௫௧.

தற்கும் அது கிடப்பதறியாமல் மாடுகள் போதற்கும் இடனாய்க் காடடர்ந்த சிறிய மார்க்கம். கழிதல்-சாதல்; *"கழிந்தாரிடுதலை" என்றார் பிறரும். வளம்-பேரின்பம். நொடி வரை-சிறுபொழுது. (நங)

வரையம் புகாயெரி மாரிக ளாயவ் வயிரிசெய்த
திரையம் புகாக்கடல் பூக்கட லாகத் தியானமென்னு
நரையம் புகாவினைத் தெவ்வென்ற வாநன்று நாயடியே
னிரையம் புகாநன் னெறிபணித் தாட்கொண்ட நின்மலனே.

இ-ள். நின்மலனே! அந்தக் கமடனாகிய மேகமானது கல்லும் அம்பும் நெருப்புமாகப் பொழிந்த வெள்ளமெல்லாம் †பூவெள்ளமாகத் தியானமென்னும் இடபத்திலே புகுந்து நீ வினைப்பகையை வென்றபடி தர்மமாகும்; எ-று.

இதனால், பிறர்செய்த தீங்குபொறுத்தலே தலையாய தர்மம் என அதனை வியந்ததாம். ‡"இணரெரி தோய்வன்ன வின்னா செயினும்-புணரின் வெகுளாமை நன்று" என்றார் பிறரும். வரை-கல். காயெரி—சுடுகின்ற தீ. மாரி-வருஷம். வயிரி-கமடன். திரையம் புகாக் கடல்-அலையெறியாதகடல். திரையம்-அம் சாரியை; அம் திரை புகா கடல் எனக்கொண்டு நீருருவமாகிய அலையில்லாத கடல் என்பாருமுளர். நரை-விடபம்; "கருநரைமேற் சூடேபோல்"§ என்றார் பிறரும். அம் சாரியை. புகா-புகுந்து. (நச)

நின்மா மலர்ப்பதந் தாங்கு நிரையிதழ்த் தாமரையை
வன்மா வெனக்கொண்ட மற்றதற் காகக்கொல் வான்கருப்பு
வின்மா ரனைச்செற்ற வீரமென் போதென வீற்றிருப்பப்
பொன்மார் பளித்ததப் புண்டரி காலயப் பொன்னினுக்கே.

இ-ள். வீரனே! நினது திருவடிகளைத் தாங்குந் திருமகளுறையுந் தாமரைப்பூவைக் குதிரையாக வாங்கிக்கொண்டதற்காகவோ அந்தத் தாமரை யென்ன வீற்றிருக்க அவளுக்கு நின்மார்பைக் கொடுத்தது சொல்லாய் எ-று.

---

* நாலடியார்-தூயதன்மை-கூ.

† இதனை "அறனிலடல்கெழு கமடனக்கிரம சண்டத்துட் குறக்கனன் றெறி யனலமடுபடை யசனிவெற்பெறு மென்பறப்பத் துணர்க்கமர்ந்தன" என்னுந் திருக்கலம்பகத் தானும் (நச) உணர்க.

‡ திருக்குறள்—௩௦அ.

§ நாலடியார்—பெருமை-சு.

இதனால், பெரியோர் செய்த உதவிக்கு அளவுண்டோ என்பதாம்; *"உதவி வரைத்தன் றுதவி யுதவி-செயப்பட்டார் சால்பின் வரைத்து" என்றாராகலின். திருவை மார்பிலே வைத்தும் மோகமில்லாதிருந்தவர் என்பது தோன்ற 'வின்மாரனைச் செற்றவீர' என்றார். (௩௫)

பொன்குண மாமணிப் பூந்துகி லாதிப் பொருளடியேன்
முன்கொணர் வீரென்று மோகிக்கி லேனிந்த மூவுலகு
நன்குணர் கேவல நாயக ரேமுன்பு நானுடைய
வென்குணம் யான்பெற வெம்பெரு மானை யிரக்கின்றதே.

இ-ள். கேவலநாயகரே! பொன்னும் மணியுந் துகிலுமுதலான பொருளை எனக்குத் தருவீராக என்றிரக்கின்றேனல்லேன்; முன்பு நானுடைய அநந்த ஞானாதிகுணங்களை யான் பெறுவது காரணமாக இரக்கின்றேன்; எ-று.

இதனால், †மாற்றிற்கும் வீட்டிற்குங் காரணங்கூறியதாம். மணியினதொளியும் மலரினது நாற்றமும்போலே உயிர்க்கெல்லாங் குணமியற்கையாதலால் 'என்குணம் யான்பெற' என்றார். குணமென்பது கயிறும் பண்பும். (௩௬)

இரக்குந் தொழிலொழிந் தியாமே யினியிந்த வேமுலகும்
புரக்கும் பொருளுடை யோம்புல வீர்வம்மின் பூமியெல்லா
நிரக்கும் பொருட்குவை யாவையு நீர்நினை யாதவெலாஞ்
சுரக்குஞ் சுரபிகண் டீர்பிண்டி நாதன்றன் றொல்லறமே.

இ-ள். அறிவுடையீர்! புரப்பாரைத் தேடியிருக்குந் தொழிலைவிட்டு எந்தை ஸ்ரீதர்மம் தேற வருவீராமின்; யாம் எல்லாவுலகத்தையுங் காக்கத் தக்க தொழிலுடனே, உலகில் எல்லாப்பொருளையும் உடையோமாவோம்; அவ்வளவல்ல; மோக்ஷத்தையுங் கொடுக்கத்தக்க சுரபிகண்டீரே ஜிநதர்மமானது; எ-று.

* திருக்குறள்—௧0௫.

† மாறு-பிறவி. "சுணங்களைப் போலுநீரார் மாற்றிடைச் சுழலுநீரார்" (மேருமந்தர புராணம், வைசயந்தன்முத்திச்சருக்கம்-௧௩௬) "மறப்பனேன் மாற்றையாக்கு மிவையும் வந்தணுகா" (ஷை, பூரணசந்திரன் அரசியற்சருக்கம்—௬0) "மைந்தனு மடந்தைதானு மாற்றிடைச்சுழன்ற பெற்றி" (யசோதரகாவியம்—௪, எ௬) என்பவற்றிற் கண்டு கொள்க.

இதனால், உயிர்கட்கு ஜிநதர்மமல்லது சரணில்லை என்பதாம். "சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்-காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு" * என்றார் பிறரும். இதனுள், அறிவுடையீர் என்றது இழிபு; அறிவிலராதலால் வீட்டினை 'அவர் நினையாத' என்றார். நினையாதவும் எனஉம்மை வருவிக்க.

தொல்லற மேபடை யாவுடை யச்சுத நாயகன்றன்
னல்லற மேவியிந் நாற்கதி நீக்கிலர் தீக்கதிசேர்ந்
தல்லற மேவுவ ரென்றறைந் தாலு மறிவிலிகள்
புல்லற மேவுவர் போகத்தின் மேலுள்ள மோகத்தினே.

இ-ள். தீயமார்க்கத்தைச் சேர்ந்தாற் பாவமே வருமென்று சொன்னாலும், அறிவில்லார், எம்பிரானது திருவறத்தைச் சேர்ந்து நாற்கதியில்வரும் பாவம் போக்கமாட்டாராய்ப் போகத்திலுண்டான மயக்கத்தாலே மீளவும் அந்தந்தத் தீயமார்க்கமே பொருந்துவர்; எ-று.

இதனால், † 'கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடா' என்பதாம். சுதம்-ஆகமம். நாற்கதியில் வரும் பாவம் என வருவிக்க. நாற்கதியாவன;— தேவகதி, மனுஷ்யகதி, திர்யக்கதி, நரககதி என்பன. அறமல்லாததனை அல்லறமென்றார். புல் அறம்-தீய மார்க்கம். (௩அ)

மோகங்க ளாற்சில மூர்த்திகள் கண்டது முற்றுணர்ந்தெஞ்
சோகங்க ளர்க்கு மசோகர்சொல் லாதது துன்மதிகள்
யாகங்கள் செய்து மிருந்தசை தின்றுமீர்ங் களளொடொக்கும்
போகங்க ளார்ந்துதம் மெய்யொடும் போய்ப்புகும் பொய்முத்தியே

இ-ள். அறிவிலிகள், கொலைமுதலிய பாவமெல்லாஞ் செய்தும் கீழ்ப் போகாமல் அந்த உடம்புடனே புகுவதாகிய பொய்முத்தி, முற்றுணர்ந்தவனாலே சொல்லப்படாதது; சிற்றறிவினராகிய சில தேவர்களாலே கற்பிக்கப்பட்டது; எ-று.

இதனால், இது வீட்டுநெறியன்றென மூடம் விலக்கியதாம். ‡"நன்றாகு மாக்கம் பெரிதெனினுஞ் சான்றோர்க்குக்-கொன்றாகு மாக்கங் கடை" என்றார் பிறரும். முற்றுணர்ந்தவர் என்றவதனாலே சிற்றறிவு வருவித்தாம்.

* திருக்குறள்—௩௧.

† "கொடிறும் பேதையுங் கொண்டது விடாதெனும், படியே யாகி" என்றார் திருவாசகத்தும். (போற்றித்திருவகவல்)

‡ திருக்குறள்—௩௨அ.

கள்ளுப்போலே அறிவழிக்கும் ஸ்த்ரீ போகமென்றது நாணமின்றியே அவர் விதவாகமன முதலிய செய்வன கருதி. * ஆர்ந்தும் என உம்மைவருவிக்க.

முத்திற் பொலிகுடை மூன்றுடை யார்க்கிரண் டின்றியொன்றும்
பத்திப் பெரும்பத மல்லதுண் டோபசி நோய்முதலாம்
புத்திக் கிலேசங்க ணீங்கிப்புக் கார்க்கென்றும் போதலில்லாச்
சித்திப் பெயர்ப்பத் தனம்புகு வார்கட்குச் செவ்வழியே.

இ-ள். சித்தியென்னும் பட்டணம் புகுவார்க்குச் செவ்வியவழி மூன்று குடையினையுடையார்மேலுண்டாகிய அன்பென்கின்ற பெரிய வழியல்லது வேறுண்டோ; எ-று

முன்னிற் கவியிலே தீநெறி விலக்கினார்; இதனால் அருகத்பக்தியே நன்னெறியென்பது கூறப்பட்டது. இரண்டின்றி ஒன்றும் பத்தி-வேறு தெய்வமில்லை யென்கிற ஒப்பற்ற பக்தி. பதம்-வழி. போதல்-திரும்புதல். பத்தனம்-பட்டணம். செவ்வழி-செவ்விய மார்க்கம். (சo)

வழுவதல் லாவதம் வல்லன தாங்கி வரதமற்றுன்
குழுவதெல் லாநின் றிருவுரு வாக்கொண்டு குற்றமுற்று
லழுவதல் லாதறி யாமகப் போலடி யேனுநின்னைத்
தொழுவதல் லாது முழுதுணர்ந் தாய்க்கென்கொல் சொல்லுவதே

இ-ள். முற்றுமுணர்ந்த வரதனே! யான், சரீரம் பொறுக்கவல்லன வாகிய விரதங்களைப் பொறுத்து, நினது தபோதனராகிய குழுவெல்லாம் நினது திருமேனி வடிவாகக் கைக்கொண்டு, குழவியானது தனக்கு ஒரு விதனம் வந்தபொழுது எனக்கு இன்னவிதனம் வந்ததென்று சொல்லவு மறியாது அழுவதே அறிவதுபோல, அடியேனும் நின்னைத் தொழுவதல் லது வேண்டியது சொல்லித் தொழவுமறியேன்; எ-று.

இதனால், கவி தனது அறியாமை கூறுவதுபோலே, தவத்தியல்பு கூறி யதாம். நீயே அறிவை என்பது தோன்ற 'முழுதுணர்ந் தாய்க்கு' என்றும், சரீரத்திற்கேற்ற வதமாதலால் 'வதம் வல்லன தாங்கி' என்றுங் கூறினார். வதம்-விரதம். (சக)

---

* கள்ளுண்டல் சௌத்ரமணியாகத்தும், விதவாகமனம் பௌண்டரீகயாகத்தும் நிகழ்தலின், இவ்வாறு கூறப்பட்டது போலும்.

சொல்லார் பிறர்க்கிதஞ் சூழார் தமக்கரண் சூழ்பொருண்மேற்
*கில்லார் நசைவிடக் கேளார் திருவறங் கேள்வியினுங்
கொல்லா வதத்தெங்கள் கொற்றவன் கூறிய நற்றவத்தே
நில்லார் நிரயத்து நிற்பா ரிருக்கின்ற நீசர்களே.

இ-ள். கேள்வியினுங் கொல்லா விரதத்தையுடைய கொற்றவன் கூறிய நற்றவத்தே நில்லாராய்க் கொல்வதே துணிந்து நரகத்தே நிற்கின்ற நீசராமவர், பிறர்க்கு இதஞ் சொல்லார்; தமக்கும் அரண் விசாரியார்; தாந் தேடப்பட்ட பொருண்மேலேயுள்ள பற்றுவிடமாட்டார்; அப்பற்றுவிட ஜிந தர்மங் கேளார்; எ-று.

பிறர்க்கிதஞ் சொல்வர், தமக்கும் அரண் விசாரிப்பர், அறங்கேட்பர் நல்லோராதலாலே, அச்செயல் வீட்டுநெறிக்கு விளக்கென்பது இதனாற்கூறியதாம். இதனுட் கேள்வியினுங் கொல்லாவிரதம் என்பதனால் ' கொல்வதே துணிந்து ' என்று வருவித்துரைக்கப்பட்டது. உயிர்மேல் அன்பிலாதலாலே இதஞ்சொல்லாரென்றும், பொறிவேட்கையராதலாலே தமக்கரண் சூழாரென்றும், கெடுக்கிற பற்றுவிடாராதலாலே கேளாரென்றும், ' சித்திரத்திலுருவுஞ் சிதைத்தலாகாது' என்பது அறநூலாதலாற் ' கேள்வியினுங் கொல்லா வதத்து ' என்றுங்கூறினர். மாவாற் செய்த கோழியாலுங்கொலை வந்தது †யசோதர சரிதையிற் காண்க. சூழ்தல்-விசாரித்தல். நசை-ஆசை. கேள்வி-வார்த்தை. (சஉ)

* கில்என்பது வலியுணர்த்துவதோர் இடைச்சொல். இது வினையாய்க் கிற்பன், கில்லேன் எனவருதல்போல, ஈண்டும் கில்லார் எனவந்தது. சூழ்பொருண்மேல் நசைவிடக் கில்லார், சூழ்பொருண்மேல் நசைவிடத் திருவறங்கேளார் என இயைத்துரைக்க. நசைவிடக்கில்லார்-பற்றுவிட மாட்டார் என்றவாறு. நன்மையினை வல்லேனென்று செய்திலன்; தீமையினை மாட்டேனென்று தவிர்ந்திலன்; என்னும் பொருளில் "கிற்பன் கில்லேனென்றிலன்" (திருவாய்மொழி-௩உசு) எனப் பெரியார் பணித்தவாற்றான் இதனை அறிக.

† யசோதரன் அவந்திநாட்டு உஞ்சையினிநகர்க்கணிருந்த ஓரரசன். மாவினாற் கோழியுருவனைந்து, அதனைக் காளிக்குப் பலிகொடுத்ததனால் இவனும், இவனை இதுபுரிகவென்று தூண்டியதனால் இவன்தாய் சந்திரமதியும் கொலையுண்டு, பின்னரும் பலஇழிபிறப்பெய்தி அப்பிறப்புக் கடோறும் கொல்லப்பட்டுழன்றனர் என்பதனை இச்சரிதை விரித்துணர்த்தும். இது தமிழில் முந்நூற்றிருபது செய்யுட்களால் ஒருசிறுகாப்பியமாக முன்னரோ பாடப்பட்டுள்ளது. இது யசோதரகாவியம் எனப்படும்: இதன் பாடலிற் சில புறத்திரட்டு நூலுட் கோக்கப்பட்டுள்ளன. இற்றைக்கு முப்பத்தைந்து வருடங்கட்குமுன் நரியம்புத்தூர்- பாகுபலி நயினரால் இஃது அச்சிடப்பட்டுள்ளது.

நீசர ணுமிடங் கண்டுகொண் டாய்நெஞ்ச நின்றிலங்குந்
தேசர ணுமொழி மூன்றுடை யானிரு செஞ்சுடரோ
டேய்சர ணரவிந் தங்களல் லாற்சுமந் நீன்றெடுத்த
தாய்சர ணேதந்தை தான்சர ணேநைந்து சாமவர்க்கே.

இ—ள். நெஞ்சமே! நிலைபெற்று உலகில் விளங்குகின்ற ஒளிகளுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருக்கின்ற பிரபாவலயமூன்றினையு முடையவரது இரண்டு சூரியனையொத்த பாததாமரைகளல்லாமல், கர்மபந்தத்தால் வருத்தமுற்று இறக்கின்ற மானிடர்க்குத் தாயுந் தந்தையும் புகலிடங்களல்லவாதலால், நீ, உனக்கு நல்ல புகலிட மறிந்து புகுந்தாய்; எ-று.

இதனால்; தன்னெஞ்சுக்கு உறுதி கூறுவது போலே பிறப்பு அற்று நீங்கற்கு உபாயங்காட்டலாற் *பிறிதுமொழிதலாம். நெஞ்சம்-அண்மைவிளி. ஒளி மூன்றும் முன்னர் கூறினும்.† எய்-ஒத்த. (சங)

சாமரை சங்குசிங் காசன மாசனஞ் சாதுரங்கஞ்
சேமரை வெல்சுடர் வெண்குடை நன்கொடித் துங்கமன்னர்
காமர சானவ ரத்திக ளாதல்கண் டாலுந் தொண்டர்
பூமரை மேல்வருங் கற்பக நீழற் புகுகிலரே.

இ-ள். சாமரை முதலாகத் தவளசத்திர மீறாக எண்ணப்பட்ட சிறப்பெல்லாமுடைய ‡ராசாதிராசரும் அந்நல்வினை நீங்கலோடும் இரக்குந் தொழிலுடையராதலைக் கண்டுவைத்தாலும், மிச்சர், இச்செல்வம் நிலையல்லவென்றறிந்து இறைவன் சொன்ன துறவறம் புகுகின்றலர்; எ-று.

இதனால், நிலையாமைகண்டும் பற்றுவிடுகிலர் மிச்சர் என இரங்கியதாம். மாசனம்-மந்திரி புரோகிதர் முதலியோர். அத்திகளாதல்-இரக்குந் தொழிலினராதல்; எலும்பாதலுமாம். "யானை யெருத்தம் பொலியக் குடைநிழற்கீழ்ச்-சேனைத் தலைவராய்ச் சென்றோரு-மேனை, வினையுலப்ப வேறாகி வீழ்வர்தாங் கொண்ட, மனையாளை மாற்றார் கொள" § என்றார் பிறரும். இறைவனைக் கற்பகமென்று உருவகஞ் செய்ததனாலே, துறவறத்தை, அதற்கேற்ப நிழல் என்றார்.

* இஃது ஒர்லங்காரம். இதனை "பீலிபெய் சாகாடு மச்சிறு மப்பண்டஞ்-சால மிகுத்துப் பெயின்" (திருக்குறள்-சஎரு) என்பதற்குப் பரிமேலழகர் உரைத்தவாற்றான் உணர்க.

† திருநூற்றந்தாதி, உசு-ம் செய்யுளுரையிற் காண்க.

‡ துங்கமன்னர் காம் அரசானவர்-உயர்வாகிய வேந்தர்கள் இச்சிக்கின்ற அரசர்; இதனாற் போந்தபொருள் ராசாதிராசர் என்பது.

§ நாலடியார்-௩.

புகாநின்ற ஞாயிறு போகின்ற செல்வமும் போம்புனலுட்
டொகாநின்ற தூய்மண லொக்கின்ற சுற்றமுஞ் சோர்ந்திளமை
யுகாநின்ற மேனியு மேலுத வாவென் றுனையடைந்தே
னகாநின்ற தாமரை மேனடந் தேகிய நற்றவனே.

இ-ள். எழுந்துவிழுகின்ற ஞாயிறுபோலத் தோன்றிமறைகின்ற செல்வமும், யாறிடுமணல்போலே வேறுபட்டசுற்றமும், கணந்தோறும் இளமைகெடுவதாகிய உடம்பும் உயிர்போம்பொழுது கூட வாரா என்று உனது திருவடிகளை அடைந்தேன்; நற்றவனே! எ-று.

இதனால், சரணடைவார்போலே நிலையாமை கூறியதாம். ஞாயிறு போல என உவமை வருவிக்க. ஆற்றுவெள்ளத்தால் ஓரிடத்தில் மேடிடப்பட்ட மணற்கூட்டம், அற்றைநாளே அவ்விடத்தைவிட்டு மற்றோரிடத்தை மேடாக்கலும், அவ்விடத்தை வேறுபடுத்து மணற்குவை வந்து மேடாக்கலுமாகிய நிலையாமைபோல, ஒரு பிறப்பின்கண்ணே ஒருவற்கு உறவினராயிருந்தோர் இறந்துபிறந்து மற்றொருவற்கு உறவினராதலும், மற்றொருவற்கு உறவினரானோர் அவ்வாறே முன்சொன்னவனுக்கு உறவினராதலும் இயல்பாதலால் 'மணலொக்கின்ற சுற்றமும்' என்றார். நகாநின்ற- ஒளிவிடாநின்ற. (சரு)

நற்றவர்க் குச்சித்தி நல்கவல் லாற்கிரு நால்வினையுஞ்
செற்றவற் குச்செய்ய தாமரை யேறிச்செவ் வேநடக்கக்
கற்றவற் குங்குரு டாத்துழல் வேற்குநற் காட்சிதந்த
மற்றவர்க் குச்செய்வ தாளல்ல தேதுங்கை மாறிலையே.

இ-ள். நல்ல தவத்தைச் செய்பவர்க்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க வல்லவரும் எண்வகைவினைகளையும் வென்றோருமாகிய சித்தபரமர்க்கும், தாமரைப் பூவின்மேல் நின்ற அருகபரமர்க்கும், பிறவிக்குருடையொத்து மித்தியா மார்க்கத்தே நின்ற எனக்கும் நல்ல காட்சிதந்த ஆசாரியர் முதல் மூவர்க்கும் ஆட்படுதலல்லது உலகம் செய்யும் கைம்மாறு வேறுண்டோ; எ-று.

இதனால், பஞ்சபரமேஷ்டிகளது ஸ்வரூபங் கேட்டோன் மிச்சநீங்கிய பின் அவர்களைப் புகழ்ந்ததாம்: செற்றவர்க்கும், கற்றவர்க்கும், மற்றவர்க்கு மென உம்மை வருவிக்க. எண்வினையும் செற்றவற்கு என்றவதனால் ஸித்தாயிற்று. மற்றவர் என்னும் பன்மையாலே ஆசாரியர், உபாத்தியாயர், சாதுக்கள் என்று மூவர்க்குமாயிற்று. காட்சி-தரிசனம். (சசு)

மாறு மனங்கொண்டு வானோர் தொழும்பிண்டி வாமன்மெய்ந்நூ
றேறு தொழிந்த சிறுமா னிடரென்ப தீமுதலாய்
நூறு யிரங்கொலை நோனா தெழுந்து விழுந்தொருகா
லாறு நெடுந்துய ரேழா நரக* மடைபவரே.

இ-ள். தீயிலிடுவது முதலாக நூறாயிரம்விதம் நரகர் வருத்துவது பொறுக்கமாட்டாராய், எழுந்தும் விழுந்தும் ஒருபொழுதும் ஒழியாத துய ரத்தையுடைய நரகத்தை அடைந்தவரை, அருக பரமேசுரனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட பரமாகமந் தெளியாதவர் என்று சொல்லுவர்; எ-று.

இதனால், மிச்ச நீங்கிய யான் அந்த நரகிற் புகுதேன் என்றவாறு. மாறுமனம்—இடைவிடாமனம். நோனாமை—பொறாமை. கொலை—வருத்தம்.

அடையு மவருமை யென்கண் டடைகுவ ராசனமுங்
குடையு முதலிய விண்ணோர் குயிற்றிய கொய்சகஞ்சே
றுடையு மறுசுவை யூணுமொண் பூணுமொன் றுரைவெல்லும்
படையும் படைவிழி யாருமில் லாத பரம்பரனே.

இ-ள். ஆசனமுங் குடையுமுதலிய தேவர்களாற் செய்யப்பட்ட எண் சிறப்புக்களையுடைய பரம்பரரே! உடை முதலாக மகளிரீறாக மனிதர் துய்க்குஞ் சிற்றின்பமில்லாத உம்மை எந்நூல் கேட்டு உமது பெருமை யறிந்தடையுமவர் அடைவர்; எ-று.

இதனால், ஊசிக்குழையில் ஆகாசங்காணலாமோ என்பதாம். கண்டு என்பதனுள் என்ன நூல் கண்டு என வருவிக்க. கண்டு-கேட்டு. "காணா யிளம் பிறையாயக்கால்" என்றாராகலின். இன்னுங் கண்டு என்பதனை என்ன செல்வங்கண்டு என்று சொல்லித் திகம்பரராதலாற் பழிப்பது போலப் புகழ்தலுமாம். குயிற்றிய என்னும் பெயரெச்சம் பரம்பரர் என்னும் பெயர் கொண்டது. பரம்பரர் என்பது எல்லார்க்கும் மேலாயுள்ளவரென்பதாம். குயிற்றுதல்-பண்ணல். கொய்சகஞ்சேருடை-பெண்ணுடை. படைவிழியாருமில்லாத, என்னும் பெயரெச்சம் உம்மை என்னும் பெயர்கொண்டது. (சூஅ)

---

* ஏழாம் நரகம்-தமத்தமப்பிரப்பை என்பது; இதனை 'இருளினிருளிருள்' என்பர் நீலகேசித் தெருட்டுடையார் (தருமவுரைச்சுருக்கம்-சூஅ) நரகம் எழின் பெயரினையும் "செறியச் சொன்ன பொருடெளிந்தார்" என்னுஞ் சிந்தாமணியுரையில் (முத்தி—உகக) நச்சினார்க்கினியர் கூறியதனால் உணர்க

பரம்பற்றி நீங்கவொட் டாவினைப் பாசமெய்ப் பாவனைவா
ளரம்பற்றி யீர்ந்தடி யேனுய்யப் போம்வண்ண மைவகைப்பூஞ்
சரம்பற்றி னான்வலி சாய்வித்த வீரனைத் தன்புகழ்போல்
வரம்பற்ற ஞானியை பாசற்ற சோதியை வந்திப்பனே.

இ-ள். காமனை வென்ற வீரனை, ஞானியை, சோதியை அடியேன் வணங்குகின்றது யாது காரணமென்னில்;—மேலாயுள்ள குணங்களை யானும் பற்றி, என்னை ஒருகாலும் பிரியவொட்டாத வினையாகிய இரும்பை உண்மைத் தியானமாய வாளரத்தைப்பற்றியறுத்துப் போகட்டுப் பிழைத்துப் போம்படி ; எ-று.

முன்னிற்கவியில் இறைவனையடையாக் கீழோரைக் காட்டி, இதனால் அவனையடைந்து வினை வெல்வேனென வியந்ததாம். ஏனையோர் பெண் வலைப்பட்டனராதலின் இறைவனை வீரனென்றார். பரம்—மேல். அரம் என்றதனாலே இரும்பு வருவித்தாம். (சகூ)

வந்திக்க வும்புகழ் வாழ்த்தவுந் தாழ்த்தில வானமெல்லாங்
கந்திக்க மேற்கொள்ளுங் கார்க்கம லத்தெந்தை தாட்கமலஞ்
சிந்தித் தலும்பண்டைத் தீப்பரி ணாமத்துத் தீவினையாற்
பந்தித் தவைபண்டை நாண்டுக ளாகிப் பறந்தனவே.

இ-ள். வாழ்த்தவும், வணங்கவும் தாழ்க்கத்தக்கவல்லவாய் ஆகாயமெங்கும் பரிமளிக்கக் குளிர்ந்த தாமரைப் பூவை மேற்கொள்ளும் எந்தை தாளாகிய தாமரைப்பூவை யான் தியானித்தவுடன், அநாதியில் மித்தியாபரிணாமத்தாலுண்டாகிய தீவினை எந்த முறையே கட்டின, அந்த முறையே நீங்கின ; எ-று.

இதனால், வாழ்த்துவணக்கமிரண்டனுள் தியானமே வலியுடைத்தென்றவாறு. கந்தித்தல்—பரிமளித்தல். கார்க்கமலம்—குளிர்ந்த தாமரை. பந்தித்தல்—கட்டல். (ரு0)

பறந்துபுக் குப்பர வாதிக டுன்னும் படுநரகுன்
னறந்தலைப் பட்டவர் கட்கடைத் தேநிற்கு மார்வமுள்ளிட்
டிறந்தமுக் குற்றத்தெம் மீசநின் னேசர்கட் கென்றெதிரே
திறந்துநிற் குஞ்சித்தி நன்னகர் வாயிற் றிருக்கதவே.

இ-ள். ஈசனே! விரையச்சென்றுபுக்குப் பரசமயிகள் நெருங்குகின்ற கொடிய நரகமானது, உனது ஸ்ரீதர்மத்திலே வந்து தலைப்பட்டவர் புகுதாமல் அடைத்துக் கிடவாநிற்கும்; உனது அன்பர்க்கென்று சொல்லி எதிரே

திறந்து நிற்கும், சித்தி யென்ற நல்ல திருநகரவாயிலில் உளதாகிய அழகிய கதவு; எ-று.

இதனாற், பரவாதிகட்கு நரகின்றிறப்பும், வீட்டினடைப்புங் காட்ட வேண்டி, அறத்துள்ளார்க்கு அவற்றின் திறப்பும் அடைப்புங் கூறியதாம். பறத்தல்-விரைதல். ஆர்வம்-ஆசை. இறந்த முக்குற்றம்-வடநூல் வழக்கு.

கதமொழி தீர்மின் கறுவுக டேய்மின் கருணைநெஞ்சோ
டிதமொழி கூறுமி னின்னுயி ரோம்புமி னெப்பொழுதுஞ்
சுதமொழி கேண்மின் சுகமிக வேண்டிற் றுறவர்சொன்ன
வதமொழி யேன்மி னிவைசிந னார்திரு வாய்மொழியே.

இ-ள். அறிவுடையீர்! எக்காலத்தும் பேரின்பம் வேண்டின், சினத்தோடே கூடிய மொழிகளைத் தவிர்விராமின்; அதற்குக் காரணமான குறிப்பையும் சுருக்குவிராமின்; கருணைகூடிய மனத்துடனே பிறர்க்கிதமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுவிராமின்; உயிர்க்கொலை தவிர்விராமின்; பரமாகமத்தைக் கேட்பிராமின்; விரதங்களைப் பொருந்துவிராமின்; இவை ஜிநேசுரனது திருவாக்கால் அருளிச்செய்யப்பட்டனவாம்; எ-று.

இதனால், யான் சொன்னதென்று இகழற்கவென வினை நீங்குங் கருவி கூறியதாம். இதனுள் அறிவுடையீர் என்பது சொல்லெச்சம். கதம்-கோபம். தேய்த்தல்-சுருக்கல். கறுவு-சினக்குறிப்பு. சுதம்-பரமாகமம். வதம்-விரதம். எப்பொழுதும் என்பதனை மத்திமதீபமாக்கி எங்குங்கூட்டுக.

மொழித்தே னியம்புமும் மூடர்சொற் கொண்டு முனைவன்மெய்ந்நூல்
பழித்தேன் மயரிகள் சொற்பொருட் கொண்டுமைப் பானலன்ன
விழித்தே னெழுங்குழ லார்க்கிடர் கொண்டு விலங்குகள்போற்
கழித்தேன் மதிமந்த மாயே யருமந்த காலத்தையே.

இ-ள். மூடர் சொற்பொருளைக் கைக்கொண்டு பரமாகமப்பொருளை இத்தனை நாளும் பழித்துவிட்டேன்; காமுகர் சொற்பொருளைக் கைக்கொண்டு விழியினையுங் குழலினையுமுடைய மகளிர்பொருட்டு வருத்தமுற்றுப் புத்தியீனனாய் அருமந்த காலத்தைக் கழித்துவிட்டேன்; எ-று.

இதனால், உண்மை தெரிந்தவர் வெண்மை செய்வரோ என்பதாம். கழித்தேனென்பதனால் இத்தனை நாள் என்பது குறிப்பால் வந்தது. மூடர் சொல்லுகிற விஷயங்கள் செய்தற்கெளியனவாதலால் 'மொழித்தேன்' என்றும், அவையும் நெறிவிலக்காயிருத்தலால் அவற்றைச் சொன்னவர்களை மூடர்களென்றுங் கூறினார். முழுமூடர் என்பது மும்மூடர் எனத் திரிந்தது. முனைவன்-ஜிநேசுவரன். மயரிகள்-காம நூலியர். மயரி

கள் சொற்பொருள் கொள்ளுதல்—முற்றிழை முலையார் முலைமுக டழுந்தக் கைத்தல மிரண்டிற் களிப்புறத் தழீஇ-வாயமு துண்டுபல் வகையிற்புணர்ந்து நாளொரு கணமென நண்ண வாழ்தலே வீடடையு நெறி யென்று கொள்ளுதலாம். பானல்—நீலோற்பலம். முறையழித்தலால் விலங்கென்றார்.

காலங் கழிதொறுங் கோலங் கழியக் கறுத்தகுஞ்சி
நீலங் கழிதர நீருங் கழிதிர் நிருமலன்றாண்
மூலங் கழிதல்செய் யாதுய்ம்மி னென்னினு மூர்க்கரந்தோ
வேலங் கழிவிழி யார்வலைக் கேபட்டு வீடுவரே.

இ-ள். நுமது நாட்கழியுந்தோறும் நுமதழகுங்கழிய, மயிர் கறுப்புப் போய் வெளுப்ப நீரும் இறந்து போகின்றீர்; நிருமலனது திருவடிகளாகிய மூலங்களை விட்டு நீங்காதே பற்றிப் பிழைத்துப் போமின் என்று கூறினும், அந்தோ! மூர்க்கர்கள் வேலைத் தோற்பித்த விழியினையுடையார் வலைக்கே பட்டிறந்துபோவர்; எ-று.

இதனால், புல்லறிவினரை அறிவு கொளுத்தல் யார்க்கும் அரிதென்பதாம்; "*காணாதாற் காட்டுவான் றான்காணான் காணாதான்-கண்டானாந் தான்கண்ட வாறு" என்றாராகலின். கோலமும் என உம்மை வருவிக்க. வேலம்-அம் சாரியை. கழிவிழி-தோற்பித்தவிழி. (ருச)

வீடும் வினைகளின் பந்தமு மெய்ம்மை விரித்துரைத்த
நீடு மலர்ப்பிண்டி நின்மல நின்மலர்ப் பாதநன்னீ
ராடு மவர்க்கர மங்கைய ராடுவ ரண்ணனின்சீர்
பாடு மவரையிம் மூவுல கோர்களும் பாடுவரே.

இ-ள். வினைகள் விடும்படியையும், அவைகள் ஆத்துமாவினிடத்தே கட்டும்படியையும் உண்மையாக விரித்துச் சொன்ன நின்மலனே! நினது திருவடி விளக்கிய தீர்த்தந் தெளித்துக்கொள்ளுமவர்க்குத் தெய்வமகளிர் ஆடாநிற்பர்; நின்புகழைத் துதிக்குமவர்களை இம்மூவுலகிலிந்திரரும் துதியாநிற்பர்; எ-று.

இதனால், அறங்கேளார் துன்பம் முன்னிற் கூறி, இதனால் அது கேட்டோரது இன்பங் கூறியதாம். பந்தம்-கட்டு. மெய்ம்மை-உண்மை. நீடுமலர்-அதிசயத்தால் எக்காலத்தும் உளதாகிய பூ. அண்ணல்-பெயர். (ருரு)

* திருக்குறள்—அசக.

பாடுவ னேசில பாதகத் தேவரைப் பன்னெறிமே
லோடுவ னேநின் னொருநெறி கண்டுபண் டுன்னையுன்னு
வேடுவ னேனின் னறத்தினை வித்தி விளைத்துணப்பெற்
றூடுவ னேயின்னு மாருயிர் வேட்டை யதிசயனே.

இ-ள். மூன்றதிசயங்களையுடையஸ்வாமியே! நின்னைப்பாடினநாவாலே சில வஞ்சகத்தேவரையும் பாடுவேனோ; நின் ஒருவழிப்பட்ட சந்மார்க்கத்தைக் கண்டும் பலவகைப்பட்ட மார்க்கத்தின்மேற் செல்லுவனோ; யான்முன்பு உம்மைக்கருதாத வேடனையொப்பக் கொலைபுரிந்தேனாயினும் நினது ஸ்ரீ தர்மத்தை விளைவித்து அதனை நுகரப்பெற்றும் உயிர்க்கொலை புரிவனோ; எ-று.

இதனால், விளக்கைப் பிடித்துக் கிணற்றில் விழுவேனோ; இனி அவை செய்யேன் எனத் திட்பங்கூறியதாம். பரமாகமங் கேட்டோன் கொலை புரியான் என்பது தோன்ற 'வேட்டையாடுவனே' என்றார். வேட்டை-கொலை. மூன்றதிசயமாவன;—ஸஹஜாதிசயம், கர்மக்ஷயாதிசயம், தைவீகாதிசயம் என்பன. (௫௬)

அதிசோக மோடய லார்களைப் போலடுங் கூற்றம்வந்தான்
மதிசோர் தரமயங் கிக்கிட வோமலர் மேனடந்தார்
துதிசே ரிணையடி யாந்துணை யோடவர் தொல்லறமாம்
பொதிசோ றுடைய மிடையோ மினித்தனிப் போநெறிக்கே.

இ-ள். உலகிலுள்ள ஞானமற்ற அந்நியர்களைப்போலே அவர் சொல்லுகின்ற கூற்றம் வந்தால் மரணபயமுற்று அறிவிழந்து கிடவோம்; மலர் மேனடந்தார் இணையடியாகிய துணையோடே அவர்திருவறமாகிய பொதிசோறுடையோம்; ஆதலால் தனிப்போநெறிக்கு வருந்தோம்; எ-று.

இதனால், உடம்பின் பயன் பெற்றோம் என்பதாம்; "† உடம்பின் பயன் கொண்டார் கூற்றம்-வருங்காற் பரிவ திலர்" என்றாராகலின். அடுதல்-கொல்லுதல். (௫௭)

நெறிச்சென் றொருவண்ண நின்னற மாகிய நீணிலைச்சென்
தறித்தங் கியவென் மனத்தனி யானை தளைபரிந்தைம்
பொறிப்பன்றி யோடைம் புலன்களும் புக்கழி யாமலின்னுங்
குறிக்கொண் டருளுகண் டாய்பிண்டி நீழற் குணதரனே.

இ-ள். குணங்களைத் தரித்தவனே! பரமதமாகிய நிலைபெறாத கொடுநெறியெங்குந் தடுமாறி, ஒருபடியாக நினது திருவறமான, நன்றாகி நீண்டு

† நாலடியார், அறன் வலியுறுத்தல்—௫.

நிலைபெற்றுச் செவ்விதாயிருக்கிற கீர்த்தியுடனே வந்துசேர்ந்த என்னுடைய மனமாகிய தனியானையானது தளையையறுத்து ஐந்துபொறியாகிய பன்றியுடனேகூட ஐந்துவிஷயமாகிய கழனிகளிலும் புகுந்து விரதங்களாகிய பயிரை அழியாதபடி இன்னமுங் குறிக்கொண்டு காப்பாயாக; எ-று.

இதனால், அறைபோய நெஞ்சினர்க்கு விரதமில்லை என்பதாம். முன்னுங்கொடுத்தது அதுவேயாதலால் 'இன்னமும்' என்றார். நிலைபெற்றுச் செவ்விதாகிய தறி என்பதனாலே நிலைபெறாத கொடுநெறி வருவித்தாம். தளை-விலங்கு. பரிதல்-அறுத்தல். (௫அ)

குணதர ரோமுனி மங்கைய ரோகொலை நேர்விலங்கே
பணதர ரோமுத னாற்சுர ரேயவர் பாவையரோ
டணதரு நேமி யரதன ரேயன வாறிருமாக்
கணதர ரேறுசெந் தாமரை காணெங் கருந்தலையே.

இ-ள். முனிவரர், ஆர்யாங்கனைகள், கொலையைவிடவுடன்பட்ட விலங்கு ஜாதி, பவணர் முதலான நால்வகைத்தேவர், அவரது மனைவியர், சக்கரவர்த்தி எனவுலகிற் சொல்லப்பட்ட பன்னிரண்டு கணமுஞ் சூழ்ந்த அருகத்தேவர் ஏறுகின்ற தாமரைப் பூவாம்; பிறரேறுகின்றதன்று என்னுடைய பெரிய தலையானது; எ-று.

இதனால், யான் பிறரை வணங்கேன் என்றதாம். குணங்களைத் தரித்தலால் அது முனிவர்க்குப் பெயராயிற்று. நேர்தல்-உடம்படு. மானத்தம்பங் காண்டலோடு மானகஷாயம் விடுதலாலே 'நேர்விலங்கு' என்றார். கொலைவிட என வருவிக்க. ஏகாரமாறும் எண். அணதருநேமி அரதனர்—நல்வினை தானேயாகையாலே கிட்டப்பட்ட சக்கரரத்தினத்தையுடையர். அணவல்-கிட்டல். கருமை-பெருமை. (௫௯)

கருந்திரை காணினும் வெண்ணரை காணினுங் காட்சியுள்ளிட்
டருந்திர யந்தந்த வண்ணலைக் காண்கில ரார்கலிவாய்
வருந்திரை யோய்வதும் போம்புனன் மாய்வது மாத்திரையிற்
பருந்திரை கொள்ளமெய் வீழ்வது காணும் பளகர்களே.

இ-ள். தமது மேனி திரைபுகக் கண்டாலும் நரைபுகக் கண்டாலும் காட்சி முதலிய ரத்நத்ரயத்தை அருளிச்செய்த ஸ்வாமியைக் காணுதற்கு வேண்டிய முயற்சி செய்கின்றாரில்லை; கடலினின்று வருகின்ற திரை கரையருகே வந்தோய்வதும்; பிரவாஹமாகப் போகின்ற ஜலம் போகப் போகச் சுருங்குவதும் போல, இறக்கின்ற தமதுடம்பைக்காண்கின்ற மூடர்கள்; எ-று.

இதனால், அவர் அறங் கேட்டாராயின் நிற்கின்றது அறமேயென்று கடைப்பிடிப்பர் என்பதாம். காட்சி - ஸம்யக்தர்சனம். அருந்திரையம்— பெறுதற் கரிய ரத்நத்ரயம். ஸ்வாமியைக் காண்டற்கு வேண்டும் முயற்சியாவது - காட்சி முதலிய ரத்நத்ரயத்தைக் கேட்டல். ஆர்கலி - கடல். மாய்வதும்போல என உவமை வருவிக்க. பளகர் - மூடர். (௯0)

பளகரொல் லாமனைப் பாரம் பரித்தனர் பல்வினைக்கே
யுளகரொல் லாமொத்தொவ் வாநெறி நின்றன ரோடரிக்கண்
ணளகமெல் லோதியர்க் கார்வமில் லாவற வேந்தவந்தச்
சளகரல் லாத சதுரர்நின் வேடந் தரித்தனரே.

இ-ள். அறவேந்தனே! நீதரித்த வேடத்தை ஒப்புக்கொண்டு மகளிர் மேற் பற்றிலராய் வீடுசேருஞ் சதுரர் துறவறமே தரித்தனர்; அதனை மேற்கொண்டு மகளிர்மேற் பற்றுவிடாராய்ப் பளகர் இல்லறமே பூண்டனர்; அது நிற்க, பல்வினைக்குழுள்ளான மிச்சத்தர் இவ்விரண்டறத்திற்கும் ஒவ்வாநெறி நின்றனர்; எ-று.

இதனால், அணிமையில் வீடுசேர்வானையும், சேய்மையில் வீடுசேர்வானையும், ஸம்ஸார ஜீவனையும் விளக்கியதாம். நின்வேடத்தை ஒத்துப் பற்றில்லார் துறவுற்றனர் என்றவாறு. பற்றுள்ளார் ஒத்து இல்லறநின்றனரென்றும், வினைக்குள்ளானவர் ஒவ்வாநெறி நின்றன ரென்றுங்கூட்டுக. பரித்தல் - தரித்தல். உளகர் - உள்ளானவர். ஒவ்வாநெறி - மித்தியாமார்க்கம். சளகர் - இட்டளர்; மகளிராயிற்று; “ஆதி நளன்சளனென்றுரைத்தார்” என்றாராகலின். (௯க)

வேடந் தரித்து விதியந் தரிக்க வொழுகிமெய்ந்நூற்
பாடந் தரித்துண்மை பாரா முனிவரிற் பாயரிமான்
பீடந் தரிக்க விருந்தபெம் மானறம் பேணலின்றி
மூடந் தரித்தெண் மயத்துநின் றார்நல்லர் மும்மடியே.

இ-ள். தவவேடத்தைத் தரித்துச் செய்யவேண்டிய கருமமானது பேதிக்க நடந்து, பரமாகமத்தை ஓதியுணர்ந்து உண்மைப்பொருளைத்தெளியாத முனிவரைக்காட்டிலும், அருகபரமரது ஸ்ரீதர்மத்தைக் காவாமல் மூவகை மூடத்தையுந்தரித்து எண்வகைச்செருக்கில் நின்றவர்கள் மூன்றத்தனை நல்லவராவார்கள்; எ-று.

இதனால், விளக்கைப்பிடித்துக் கிணற்றில் விழுகின்றார்; இவரோ தறுகணர் எனக் கூடாவொழுக்கங்கூறியதாம். * “நெஞ்சிற் றுறவார் துறந்தார்

* திருக்குறள்—உஎ௬.

போல் வஞ்சித்து-வாழ்வாரின் வன்கணா ரில்" என்றார் பிறரும். அந்தரித்தல் - பேதித்தல். அரிமான் - சிங்கம். மூவகை மூடமாவன:— உலோக மூடம், தேவதாமூடம், பாஷண்டமூடம் என்பன. எண் வகைச்செருக்காவன ;—பிறப்பு, குலம், வலி, செல்வம், வனப்பு, சிறப்பு, தவம், உணர்வு என்பனவாம். (௬௨)

மும்மடி சூழ்ந்த முழுவொளி நாத ரொழுஞ்சுடருக்
கம்மடி நல்ல வடியிணை தாங்கினு நண்ணுதற்குத்
தம்மடி யேன்மனம் போலவற் றோதலை மீதுகொள்ள
வம்மடி கேளென்ன மாட்டா முளரி மதுமலரோ.

இ-ள். சிரசின்மேல் தாங்கிக்கொள்ள ஸ்வாமிகளே வாரீர் என்று சொல்லமாட்டாத தேன்றங்கிய தாமரைமலரானது, மூன்று மடிப்பாக வளைந்த முழுவொளியாகிய பிரபாவலயத்தையுடைய ஸ்வாமியினது உதய பானுவிலும் ஒளிமிகுந்த திருவடிகளைச் சுமக்கினும் அடியேனது மனம் போல நண்ணுதற்கு வலிமையுடையதோ ; எ-று.

இதனால், தாமரையினுஞ் சிறந்தது தன் மனம் என்பதாம். தம்-அசை. வற்றோ-வல்லதோ. வம்மின் என்பது வம் எனக் குறைந்தது. முளரி-தாமரை. (௬௩)

மலந்தோய் வயிறுமம் மாநர கங்களு மண்ணும்விண்ணுங்
கலந்தே கிடந்த வுலகொரு மூன்றுங் கவர்தருமைம்
புலந்தோய் பொறியுடைப் பொய்த்தேவர் கள்புன் னெறிகளும்புக்
கலைந்தே னரவிந்த வூர்தி யினியென்னை யஞ்சலென்னே.

இ-ள். பொய்த்தேவர்களது புல்லியமார்க்கம்புக்கு, அதனால் மக்கள், தேவர், நரகர், விலங்கென்னும் நாற்கதியிலும் கலந்து வருந்தினேன் ; அது போதும் ; இனியேனும் அஞ்சாதேகொள் என்னவேண்டும் ; எ-று.

இதனால் மிச்சநீங்க வினைநீங்கும் என்பதாம். மலந்தோய் வயிறு என்றதனாலே மக்கட்கதியும், மண்ணென்றதனாலே விலங்குகதியும், விண்ணென்றதனாலே தேவகதியுமாயிற்று. புன்னெறிகளும் என்பதில் உம்மை அசை. கலந்து அலைந்தேன் என்க. உலகொருமூன்றுங் கவர்தரு பொறியுடைத் தேவர் என்றது அவரும் அவ்விந்திரியவயப்பட்டவர் என்பதாம். (௬௪)

என்னையிம் மண்ணுல கத்தோ ரியற்கை யிறைவரல்லாத்
துன்னய வாதிகள் சொற்பொரு ளைம்புவர் தூமணிசேர்
பொன்னெயின் மன்னிய புங்கவ வங்கவர் பொய்ம்மைகண்டும்
பின்னையு நின்னறந் தேறார் கிடந்து பிணங்குவரே.

இ-ள். நிலைபெறாத துன்பமார்க்கத்தோரது பொய்ம்மையைக் கண்டு வைத்தும் அவராற் சொல்லப்பட்ட பொருளையே நம்புவர்: நினது திருவறத்தின் மெய்ம்மை கண்டுவைத்தும் அதனை நம்பாராய்ப் பிணங்காநிற்பர்; இதற்குக் காரணம் யாதோ சொல்லாய்; எ-று.

இதனால், கதிக்கேற்ற மதியன்றோ எய்துவது என்பதாம். நிலைபெற்றவன் என்றதனால் நிலைபெறாமையும், பொய்ம்மை என்றதனால் மெய்ம்மையும் வருவித்தாம். மன்னுதல்—நிலைபெறுதல். கொலை, பொய், களவு, பிறர்மனைவிழைதன் முதலிய நினது நூல்விலக்கிய செய்தோரை இம்மையிலே அரசர் தண்டிப்பக் காண்டலிற் 'கண்டுந்தேறார்' என்றார். (௬௬)

பிணங்கோ மெவரொடும் பேரோரு சினமறம் பேர்படைத்துங்
குணங்கோ டியகுப தக்கொடுந் தேவர்தங் கோயில்கண்டால்
வணங்கோ மனங்கொண்டு வாழ்த்துகி லோமவர் மானிடரோ
டிணங்கோ மெழுமையு மென்கட வோமவ் விருவினைக்கே.

இதன் பொருள் வெளிப்படை. இதனால் நன்மைசெய்தவர் தீமை பெறுவரோ என்பதாம். கல்லென்பது ரத்தினத்துக்கும் கருங்கல்லுக்கும் பெயராதலாலே, பெயராற்பயனில்லை என்பது தோன்றப் 'பேர்படைத்துங் குணங்கோடிய' என்றார். பிணங்குதல் - மாறுபடுதல். குபதர் - தீநெறியோர். அவர் மானிடர் - அம்மித்தியா தேவதைகளுடைய அடியார். இருவினை - நல்வினை, தீவினை. என்கடவோம்-என்ன கடப்பாடுடையோம். ()

இருவினை வேலை யொருவினை நீயெரி சேர்புரிபோ
லுருவினை யேனு மருவினை நீயொரு வர்க்குமில்லாத்
திருவினை நீயெண் டிசைமுக நீசிறந் தோங்குபிண்டித்
தருவினை நீயருட் சக்கர மேந்திய சங்கரனே.

இ-ள். நல்வினை தீவினையாகிய கடலைக்கடந்தவனும் நீ, வெந்த வைப் புரிபோலே உருவத்தையுடையையாயினும் வித்தாரமவரும் நீ; கேவல லக்ஷ்மியையுடையவனும் நீ; அதிசயத்தாலே திசைமுகனும் நீ; அசோக விருக்ஷத்தையுடையவனும் நீ; ஆதலாலே எல்லாம் நீயாய் நின்றாய்; எ-று.

முன்னிற்கவியிற் பெயர்மாத்திரை அவர்க்கு என்றார்; இதனால் அருகனே, மும்மூர்த்திகளும் பிறரும் நீயெனப் புகழ்ந்ததாம். "*ஆவே றுருவின வாயினு மாபயந்த-பால்வே றுருவின வல்லவாம்-பால்போ,லொருதன்மைத் தாகு மறநெறி யாப்போ-லுருவு பலகொள லீங்கு" என்றாராகலின். இத

* நாலடியார், மெய்ம்மை-அ.

னுள், ஆதியானென்றும், தசாவதாரனென்றும் அவர் கூறுதலாலே பிறர் பவமுடையார் என்பது தோன்ற 'இருவினை வென்றவன்' என்றும், அருகரே வித்தராமவர் என்பது தோன்ற 'உருவினையேனு மருவினை' என்றும், கேவலத்திரு பிறர்க்கில்லாமையாலே 'ஒருவர்க்குமில்லாத் திருவினை' என்றும், அவன் காமத்தாலெண்ணப்படாமல் இழிப்புண்டவனுதலாலே இவனெண்ணப்பட்ட திசைமுகனென்றும், அவன் கொல்லுஞ் சக்கரத்தனுதலாலே இவன் சுகத்தைப்பண்ணுஞ் சக்கரனென்பது தோன்ற 'அருட்சக்கரமேந்திய சங்கரன்' என்றும் கூறினார். ஒருவுதல்-கடத்தல். சங்கரன்-சுகத்தைப்பண்ணுமவன். (௬௭)

சங்கையஞ் சார்தளர் நோய்க்கிடை யார்தழல் போல்விழித்து
வெங்கயஞ் சாரினு மெய்க்கநிங் கார்விரை யார்களபக்
கொங்கையஞ் சாயலர் கோலநம் பார்வருங் கூற்றமுட்கார்
பங்கயஞ் சார்பத பங்கயத் தானடிப் பத்தர்களே,

இ-ள். மித்தியாதேவதைக்கும், பிணிக்கும், கொல்யானைக்கும், யமனுக்கும் பயப்படார்; மகளிர் கோலங்கண்டு நம்பார்; ஜிநதர்மத்துள்ளார்; எ-று.

இதனல், மெய்யிற் பிறரில்லாராதலாலே தமக்குற்ற நோயைப் பொறுத்தலே தவமென்று பொறுப்பரென்பதாம். '*உற்றநோய் நோன்ற லுயிர்க்குறுகண் செய்யாமை, யற்றே தவத்திற் குரு' என்றார் பிறருமெனக்கொள்க. வழிபடாக்கால் இடையூறு செய்யுமெனினும் அதற்கஞ்சி வழிபடாராதலாலே 'சங்கையஞ்சார்' என்றார். சங்கை-மித்தியாத்வம். 'நோவு செய்திடு நோய்பல வாக்கிடு-மாவி கொள்ளு மலாதன வுஞ்செயுந்-தேவி சிந்தை சிதைந்தனள் சீறுமேற்-காவன் மன்ன கடிதெழு கென்றனன் †' என்றதனுற் காண்க. கயம்-யானை. களபம்-சந்தனச்சேறு. உடலை‡உட்புறம்பாக நோக்கி அசுசித்துவம் பாவிப்பதல்லது §கருந்தோலாற் கண்விளக்கப்படார் என்பது தோன்றக் 'கோலநம்பார்' என்றும், ¶உடம்பின் பயன்கொண்டவராதலாலே 'கூற்றமுட்கார்' என்றுங் கூறினார். நம்பல்-விருப்பம். (௬௮)

---

* திருக்குறள் - உ௬௧.

† யசோதரகாவியம்-க௬.

‡ "பைம்மறியாப்பார்க்கப்படும்" என்பது நாலடி, தூய்தன்மை,உ.

§ "கருந்தோலாற் கண்விளக்கப்பட்டு" ஷை ,, ஷை ,, எ.

¶ "உடம்பின் பயன்கொண்டார் கூற்றம், வருங்காற் பரிவ திலர்" ஷை, அறன்வலியுறுத்தல்-ரு.

பத்தர்நற் சித்தனைப் பன்னிரண் டோசனைப் பொன்னெயில்சே
ரத்தனைப் பண்டறி யாமையில் யானனந் தம்முயிர்கட்
கெத்தனை தந்தையுந் தாயரு மாயின னின்றெனக்கே
யெத்தனை தந்தையுந் தாயரு மானரென் றெண்ணுவனே.

இ-ள். அன்பர் மனத்துள்ளும் பொன்னெயிலுள்ளுமிருந்த சுவாமியை யானறியாமையாலே எண்ணிறந்த உயிர்களுக்கு எத்தனை பரியாயம் பிதாவும் மாதாவுமாயினனென்றும், அதுநிற்க; எனக்குத்தான் அவர்கள் எத்தனை பரியாயம் பிதாவும் மாதாவுமாயினரென்றும் அவற்றை இப்பொழுது விசாரியாநின்றேன்; எ-று.

என்றும் என்பதூஉம், யான் என்பதனாலே அவர் என்பதூஉம் வருவிக்க. * இடைநிலையில் இகரம் விகாரத்தாற்றொக்கது. (௬௯)

எண்ணுடை மாலையொ டேர்படை கொண்டிடத் தும்வலத்தும்
பெண்ணுடை யார்சிலர் பேதைகட் கீசர் பெருந்திசையா
நுண்ணுடை நாதர் நுவன்ற வருங்கல மாகியமுக்
கண்ணுடை யாரிந்தக் காசினி மேனமக் கீசர்களே.

இ-ள். எண்ணத் தகுந்த மாலையோடு கொல்லத்தக்க ஆயுதங்களையெடுத்து, இடப்புறமும் வலப்புறமும் முறையே மகளிரையுடைய சிலர் மூடராயினோர்க்குத் தெய்வங்களாவார்; எமக்குக்கடவுள் யாவரெனில்;— திசையாடையையுடையார் அருளிச்செய்த இரத்தினத்திரயமாகிய மூன்று கண்ணினையுடைய முனிவரே, வேறல்லர்: எ-று.

இதனால், தாம்வீழ்வார் பிறர்க்கு ஊற்றமாகாராதலால் அவர் தலைவரல்லரென்று பாஷண்டமூடம் விலக்கியதாம். "†நிலையஞ்சி நீத்தாருளெல்லாங் கொலையஞ்சிக், கொல்லாமை சூழ்வான் றலை" ஈர்தல் - அறுத்தல். குற்றத்தைக் குணமாக்கியும், குணத்தைக் குற்றமாக்கியும் உலகை மருட்டுதலாலே மிச்சர்தெய்வங்களைப் "பேதையர்க் கீசர்" என்றார். "‡பேதைமையென்பதொன் றியாதெனி னேதங்கொண் - டூதியம் போக விடல்" என்பதனாற் காண்க. ஆகாயம் அரூபமாதலாலே 'நுண்ணுடை' என்றார். அருங்கலம்-ரத்நத்ரயம். (௭௦)

---

* "தாயருமானர்" என்புழி 'இன்' என்னும் இறந்தகாலவிடைநிலையில் இகரம் என்க.

† திருக்குறள்-௩௨௫.

‡ திருக்குறள்-அ௩௧.

ஈசனென் றாறு மிறைவனென் றாறு மிலங்கொளிமுத்
தேசனென் றாறுமெய்த் தீர்த்தனென் றாறுஞ்சித் தித்திருவி
னேசனென் றாறுமென் னெஞ்சு ளிருந்திந்த நீணிலத்தோர்
பேசநின் றார்தமக் கேயுநின் றாரவர் பேரர்களே.

இ-ள். ஈசன் முதலாகச் சித்தித்திருவினேசனீறாக எண்ணப்பட்ட தலைமையான திருநாமங்கள் உலகமூன்றுந் துதிக்கு மிறைவனாகிய அருகர்க்கேபொருந்தும், நின்ற தேவர்களெல்லாம் அந்தப்பெயர் மாத்திரமே உடையர்த்தனை; எ-று.

முத்தேசு-மூன்று ஒளி; அவை முன்னர்க்கூறினும். * எய்தல்-பொருந் (எக)

பாரா யிரத்திரு நான்குடை யானைப் பிறங்கியநற்
சீரா யிரத்திற் சிறந்துடை யானைநற் சித்திசெய்யுங்
காரா யிரத்தின மூன்றளிப் பானைக் கவிதைசெய்யா
தாரா யிரத்தி ரறியா தவரை யறிஞர்களே.

இ-ள். அறிவுடையீர்! திருநாமம் ஆயிரத்தெட்டுடையானை, உயர்ந்து நன்றாகிய புகழ் ஆயிரத்திலும் மிகவுடையவனை, மோக்ஷமென்கிற பயனைத் தர மேகம்போலே ரத்நத்ரயமாகிய விதையைப் பொழியப்பட்டவனை வணங்கியிரவாதே, அந்த மோக்ஷத்தையறியாதவர்களை யாராக நினைத்து இரக்கின்றீர்; எ-று.

இதனால் மிடியாரை இரக்கின்ற பேறு பயனில்லையென்பதாம். பிறங்குதல்-விளங்குதல். (எஉ)

அறியோ மருந்தமி ழாரியங் கேட்டில மாகமத்தும்
வறியோ மதுரக் கவிகளல் லோமனம் வேண்டியவைம்
பொறியோ டுழல்புன் புலமையி னேமெம் புலமையெல்லா
முறியோ டலர்பிண்டி யாரடி யாரென்னு முக்கியமே.

இதன் பொருள் வெளிப்படை. தென்கலை, வடகலையறிந்து ஆகமமோதி மதுரகவிகளான பேரறிவினரே இறைவனை வாழ்த்தவேண்டும் மோகாந்தகாரச் சிற்றறிவினர் வாழ்த்தற்கு அரியர் என்பதாம். ஆரியம்-வடகலை. வறுமை-சிறுமை. முறி-தளிர். முக்கியம்-தலைமை. (எ௩)

---

* திருநூற்றந்தாதி-உ௬-ம் செய்யுளுரையிற் காண்க.

முக்குற்ற நீக்கிய நின்குண முன்புண ராமையில்யான்
புக்குற்ற நீக்கதி போயின வெத்தனை போனவற்று
ளக்குற்ற மானதெல் லாமடி யேன்குற்ற மாட்புகுந்தே
னெக்குற்ற மெய்தினு மெம்பெரு மான தினிக்குற்றமே.

இ-ள். மூன்று குற்றங்களையுமொழித்த நினது அநந்த ஞானாதிகுணங்களை முற்காலத்தில் அறியாதிருந்தபடியால், நான் அடைந்த நீக்கதி எத்தனையோ கழிந்தன; அங்ஙனங் கழிந்த கதிகளிற் செய்த எல்லாக்குற்றங்களும் அடியேனதே; அருகபரமனது அடிமையாகப் புகுந்துவிட்டேன்; இனி யான் செய்யுங் குற்றங்கள் எத்துணைக்கொடுமையவாயினும் அவை எமது இறைவனதேயாம்: எ-று.

இதனால், இனிமேல் யான்செய்யும் பிழை பிழையல்ல; உண்டாயினும் அவற்றைப் பொறுத்துப் பாதுகாக்கவேண்டும் என்பதாம். (எச)

குற்றம்விட் டார்குத்தி மூன்றுடை யார்செத்தி யீர்ந்தடினுஞ்
செற்றம்விட் டார்திரு மேனியெல் லாம்பெரு மாசுவிம்ம
வற்றவிட் டார்வினை மாசுதிர்ப் பார்பிண்டி வாமனல்லாற்
சுற்றம்விட் டார்திசை சூழ்துகி லார்நந் தொழுதெய்வமே.

இ-ள். கொலைமுதலாகிய குற்றமெல்லாம் விட்டவர், மனமொழிகாய மூன்றும் அடங்கினவர், வாய்ச்சியாற் செத்தி ஈர்வாளாலரிந்து கொன்றாலும் வினையை நோவதல்லது அத்தீமை செய்தார்மேல் உண்டாங்கோபம் விட்டவர், அஸ்நாநத்தாலே மெய்ம்மாசு மிகுத்தவர், அநசனவதத்தாலே மெய் யுலரவிட்டவர், பிண்டிவாமனே பற்றல்லது உட்பற்றுப் புறப்பற்றெல்லாம் விட்டவர், அதனாலே வினைமாசு நீர்க்கப்பட்டவர், திகம்பரராயுள்ளவரே யாம் தொழப்படுகின்ற தெய்வமாவார், எ-று.

இதனால், குற்றமுடையவர், அடங்காதவர், கோபம்விடாதவர், காயம் பேணி அநசனவதமில்லாதவர், வாமன்மேற்பற்றுவிட்டு, உட்பற்றுப் புறப்பற்றுடையவர், தோல் காவிச்சீலை முதலிய உடுப்பவர், வினைமாசுகழுவாதவர் பிறராதலின் அவரை யாம் வணங்கோமென்று பாஷண்டமூடம் விலக்கியதாம். குத்தி-அடக்கம். ஈர்தல்-அரிதல். அடல்-கொலை. விம்ம-கனக்க. வற்ற-உலர. செற்றம்-கோபம். (எரு)

தெய்வதம் வேறொன்று தேடுகின் றீர்வினைத் தெவ்விரண்டா
னைவதல் லாதுமுத் திக்குநண் ணீரிரு நால்வினைநீ
ரைவத நாத ரறுபதம் போதென் றெழுபதஞ் சேர்ந்
துய்வதல் லாலுமக் குய்யு முபாயமற் றொன்றிலையே.

இ-ள். எண்வினையுங் கெடுத்து *ஐவகைவிரதங்களையுமுடைய ஆதீசுவரரது அடிகளல்லது உய்யுமுபாயம் வேறில்லை; அதனை அறியாதே வேறே தெய்வமுண்டென்று தேடுகின்ற உலகீர்! அந்தத்தேவரால் வினைப்பகைவராலே வருந்துவ தல்லது வீடு காணமாட்டீர்; எ-று.

இதனால், குணமும் விரதமும் இல்லாரைப்பற்றில் வீடுபேறில்லை எனப் பயந்தீர்வித்ததாம். அறுபதம் போதென்றெழுபதம்-வண்டுகள் தாமரைப் பூவென்று மொய்க்க எழுகின்ற திருவடிகள். (௭௬)

ஒன்றறி யீர்முழு தும்முணர்ந் தீருணர் வொன்றுமில்லா
வன்றறி போல்பவர் வந்தும்மைத் தாழ்ந்திடின் மற்றவர்க்கு
நன்றறி ஞானங் கொடுத்துண்மை காட்டுதிர் நாமுமிவ்வா
றென்றறி யாதவ ரெம்பெரு மானெக்க விச்சிப்பரே.

இ-ள். எம்பெருமானே! கேளீர்; அறிவொன்றுமிலாத வலிய தறியை ஒத்திருப்பவர்தாம் உம்மை வந்து வணங்கினால் அவர்க்கு நன்றாக அறியத் தக்க ஞானமெல்லாங் கொடுத்து உண்மைப் பொருளையும் அறிவிப்பீர்; யாமும் இப்படியிருக்கக்கடவோ மென்றறியாதே அவர்கள் உமக்கொப்பாக விரும்புவர்; ஆதலாலே எல்லாமறிந்தவரோ நீர், ஒன்று மறியீராயிருந்தீர்; எ-று.

இதனால், பிறர் அன்பறிந்தாராய்ந்து கொடுப்பர்; நீர் ஒன்றுமறியீரென ப்பழிப்பதுபோலப் புகழ்தலாம். இதனுள் ஒன்றுமறியீரெனவும், உண்மைப்பொருளையுமெனவும் உம்மையும், எல்லாமுணர்ந்தவரோ என ஓகாரமும் விரிக்க. வன்றறி-வலியதம்பம். (௭௭)

இச்சின னேபுவ னத்திரு நாயக னென்றெவர்க்கு
நிச்சய மாக வுணர்த்துதற் காக நிலாவிரித்து
முச்சக முற்று நிழல்செய மூப்புவ னேந்திரராந்
தச்சர் சமைத்துடன் வைத்தனர் நாதன்முச் சத்திரமே.

இ-ள். இந்த ஜினேசுவரனே மூவுலகுக்குங் கர்த்தாவென்று யாவர்க்கும் உண்மையாக உன்னையறிவித்தற்காகவோ ஒளியினைப்பரப்பி உலகமூன்று நிறைய நிழல்செய்ய மூவுலகுக்கும் வேந்தராகிய தச்சர் மூன்றுகுடையும் ஒக்கப்பண்ணிவைத்தனர்; நாதனே! சொல்லாய்; எ-று.

---

* "கொலைமுதலா வைந்தனையு முற்றத் துறத்தல்-தலையாய மாவதமாம்" என்பது அருங்கலச்செப்பு-அஎ.

இதனால், இவர் இழிந்தவராயின் உயர்ந்தோர் பரியாளமாவரோ என்பதாம்: "அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை-பொறுத்தானோ டூர்ந்தானிடை *" என்பவாகலின். அறியாதவர்க்கும் ஆகவே என்பதுபட ஓகாரமும், சொல்லாயென்பதும் வருவிக்க. நாதன்-அண்மைவிளி. சமைத்தல்-பண்ணல். சத்திரம்-குடை. (எஅ)

சத்திய மேயொன்று சாற்றுகின் றேன்சம யங்களெல்லாங்
கத்தியஞ் ஞானங் கவல்கின்ற தேகடைச் சாரமெய்து
முத்தியு மேக முதல்வனு மேக முதல்வனுமுற்
பத்தியு நாசமு மொன்றுமில் லாத பரஞ்சுடரே.

இ-ள். உலகத்தீர்! உண்மையாக ஒரு வார்த்தை சொல்லுகின்றேன்; எல்லாச்சமயங்களும் ஒருவரையொருவர் மாறுபட்டு அஞ்ஞானங்களைக்கதறிக்கவலைப்படுதலையே உடையன; முடிந்தவிடத்திற் பெறுகின்ற மோக்ஷமும் ஒன்று; ஈசுவரனும் ஒருவன்: அந்த ஈசுவரன்றானும் ஒருகாலத்திலே தோற்றுதலும் ஒருகாலத்திலே கெடுதலுமாமிவையில்லாத மேலாயிருப்பதோர் ஒளியாம்: எ-று.

இதனால், தோற்றமுங் கேடுமுண்டாமவர் தலைவரல்லர் என்பதாம். கவல்-கவலை. உற்பத்தி-தோற்றம். பரம்-மேல். (எகூ)

சுடர்மண் டலஞ்சுர துந்துபி தெய்வத் துவனிசிங்கப்
பிடர்மண் டலவணைப் பிண்டிவெண் சாமரை பெய்மலரி
னடர்மண் டலமழை யம்பொற் குடைமும்மை யாமடியோ
மிடர்மண் டலங்கெடுப் பாற்கிமை யோர்செயு மெண்சிறப்பே.

இ-ள். ப்ரபாவலயம், தேவவாத்யம், திவ்யத்தொனி, வட்ட அணைபொருந்திய ஸிம்ஹாஸனம், அசோகவ்ருக்ஷம், வெள்ளியசாமரை, நெருங்கப்பொழிகின்ற பூமழை, அழகிய பொற்குடைகள்மூன்றும் ஆம்; அடியேங்களைச் சூழ்ந்துகிடக்கின்ற துன்பத்தைப் போக்குமவர்க்கே தேவர்களாற் செய்யப்படுகின்ற எட்டுச்சிறப்புக்களும்; எ-று.

இதனாலும், இந்தச் சிறப்பு பிறர்க்கில்லையாதலால், இவரே தலைவர் என்பதாம். மண்டலம்-வட்டம். இடர்மண்டலம் என்பதனுள் மண்டலம்-சூழ்தல். அடர்மண்டலம்-நெருங்கிய கூட்டம். கெடுப்பாற்கே எனப் பிரிநிலை ஏகாரம் விரிக்க. (அo)

---

* திருக்குறள்-கஎ.

சிறப்பின்றிவ் வாழ்வென்று தேவேந் திரர்தொழுந் தீர்த்தநின்சீர்
மறப்பின்றி யேயென்றும் வாழ்த்தப்பெற் றன்மனை யானவற்றுக்
கறப்பின்றி யாயிழை யாரின்றி யேசென் றடைபவர்க்கோ
ரிறப்பின்றி யேவெளி யாய்நின்ற வீடெமக் கென்செய்கவே.

இ-ள். இந்தவாழ்வு அதிகமில்லையென்று தேவேந்திரர் தொழுகின்ற

பெற்றால் அதுவே போதும்; மனையானவற்றுக்கு அதிதூரமாய மகளிருமின்றிச் சென்றுசேருமவர்க்கோர் இறப்புமின்றியே வெளியாயிருக்கின்ற வீடுபேறு எமக்கு யாதுக்குத்தான்; எ-று.

இதனால், இடைவிடில் வினைக்கிடமாம்; இடைவிடாது நினைப்பார்க்கே வீடுபேறு என்பதாம். இதனுள், அயன்மனைசேர்ந்து மகளிரும் இறப்பும் மறைவுமுண்டான வீடு, பிறர்க்குண்டென்று குறிப்பால் விளக்கியதூஉமாம்; இதனால் அது வேண்டாமென்றார். அதுவே போதும் என்பது சொல்லெச்சம். சிறப்பு-அதிகம். சீர்-புகழ். அறப்பின்றி-அதிகதூரமாய்.

என்செய லாம்வினை காளுமக் கெங்களை யாம்பிறர்போ
லின்செய வாயவர் கேள்வனைத் தேவரென் றீண்டறமாக்
கொன்செய வேண்டுங் குபதரல் லோங்குடை மூன்றுடையார்
தன்செய பாதங்கள் கண்டுகொள் ளீரென் றலைமிசையே.

இ-ள். வினைகாள்! உம்மால் எங்களை என் செய்யலாம்; நாம் பரசமயிகளைப்போல் மகளிர் கேள்வனைத் தேவரென்று அவர் சொல்வதே அறமாகப் பயனில்லாதன செய்கின்றவரல்லோம்; மூன்று குடைகளையுடையவர் திருவடிகளை எமது தலைமேலே பார்த்துக்கொள்ளீர்; எ-று.

இதனால், வினைபற்றுவது பற்றுள்ளாரையாதலின், பற்றற்றவனைப் பற்றில் வினைபற்றாவாதலாலே அவை குறுகா என்பதாம். இன் செய்ய வாய்-இனிமையும் சிவப்புமுடையவாய். கொன்-பயனில்லாமை. தம்சாரியை வரவேண்டுமிடத்து எதுகைபற்றித் தன்சாரியை வந்தது. செய பாதங்கள்-பாவத்தைப் போக்கவல்ல திருவடிகள். (அஉ)

மிசையார் தசையிருண் மேவார் நறைமது விண்பெறினு
மிசையார் கொலைபொய் களவறி யாரிளந் தோகையர்மாட்
டசையார் பொருள்வரைந் தைவரைப் பேணுவ ரைம்புலன்மே
னசையா றியபிண்டி யாரடி யாரெங்க ளையகரே.

இ-ள். இருளுண்ணார், தசையுங் கள்ளுந் தேனும் விரும்பார், துறக்கம் பெறினும் அதுபொருட்டாகப் பொய்சொல்லார், கொலையுங் களவும் அறியார், மகளிர் மோகத்தாலே மனமசையார், *பஞ்சபரமேட்டிகளை வணங்குவார்; ஐம்புலன்மேல் விருப்பம் நீங்கிய பிண்டிவேந்தரடியாராகிய எங்கள் நாயகர்; எ-று.

இதனால், இந்த அறம்பத்தும் பிறர்பேணார் என்பதாம். மிசைதல் - புசித்தல். நறை - கள். இசையார்-உடன்படார். அசைவு-தளர்வு. 'ஐயரைப் பேணுவர்' என்றும் பாடம். (அ௩)

நாயகத் தேவர்த § நன்முதற் றேவரை நாண்மலர்வான்
மீயகத் தேவர மேற்கொள்ளுந் தேவரை மெய்யடியார்
வாயகத் தேவரும் வண்புகழ்த் தேவரை மாற்றிநெஞ்சே
நீயகத் தேவரை யித்தனை நாளு நினைத்தனையே.

இ-ள். இந்திரர் மூவர்க்கும் முதலாய தேவரை, தாமரைப்பூ ஆகாயத்தின் மேலேவர அதன்மேல் எழுந்தருளுகின்ற தேவரை, அன்பர் நாவிலே தோற்றுகின்ற புகழையுடைய தேவரைக் கைவிட்டு, நெஞ்சமே! இத்தனை நாளும் யாவரை நினைத்தாய் சொல்லாய்; எ-று.

இதனால், மெய்யறிந்தானொருவன் நெஞ்சோடு உசாவியதாம். மீ-மேல். வாய் - ஆகுபெயராலே நாவாயிற்று. நீயகத்து எவரை - நீ உள்ளே யாவரை.

நினைத்தனை யாயினும் வாழ்த்தினை யாயினு நீயுநெஞ்சே
தினைத்துணை நல்லறஞ் செய்தனை யாயினுஞ் சேர்ந்தவரைப
பினைத்தனை வந்தனை செய்யவொட் டாப்பிண்டி யாற்கரிதோ
வுனைத்தனை யேயொக்க வித்தனை நாளி லுயர்த்துகையே.

இ-ள். நெஞ்சே! பிறரை வணங்காமல் அருகத்தேவனையே தினையளவு நினைத்தனையாயினும், வாழ்த்தினையாயினும், நல்ல தருமத்தைச் செய்தனையாயினும் அது சாலும்; உலகிற் பகை, நொதுமல், நண்பு என்றே தன்னைச் சேர்ந்தவர் யாவரையும் பின்னைத் தன்னையும் வணங்கவொட்டாத பிண்டியானுக்குத் தன்னையொக்கச் சிறிதுநாளில் உயர்த்துகை அரிதன்று; எ-று.

---

* பஞ்சபரமேட்டிகள் இன்னார் என்பது, திருநூற்றந்தாதி சகூ-ம் செய்யுளானுணர்க.

§ நம்முதற் என்றும் பிரதிபேதம் உண்டு.

இதனால், 'பாவி! சிறிதும் அறஞ்செய்கின்றிலை' என நெஞ்சைக் கழறியதாம். அதுவே சாலும் என ஒருசொல் வருவிக்க. சேர்ந்தவர் யாவரையும் என்பதனாலே பகை, நொதுமல், நண்பு வருவித்தாம். இத்தனை என்றது குறிப்பாற் சிறிது நாள். (அ௫)

கைத்துக் கடிதடுங் காஞ்சிரந் தின்பவன் றீங்கனியைத்
துய்த்துச் சுவைகண்ட பின்விடு மோசுர ராய்நரரோ
டொத்துத் திரிபவர்க் கன்புசெய் வாருமை துண்மைகண்டால்
வைத்துப் பிரிவர்க ளோபிண்டி நீழலெம் மாமணியே.

இ-ள். பிண்டிநீழலிலிருக்கும் பெரிய மணியொப்பாய்! கசந்து விரைவிற் கொல்லும் எட்டிக்காயைத் தின்று உடனே துன்பமுறுமவன் நோய் நீக்கு மருந்தாகிய நெல்லிக்கனியைத் தின்று இன்பங்கண்டபின் அதனை விடப் பொருந்துவனோ? அதுபோலே, தாமும் தேவராய் வைத்து மக்களின்பந் துய்த்துத் தெய்வத்தன்மை கெடுமவர்க்குப் பத்திசெய்யப்பட்டவர் உள்ளபடியறிந்தாற் பின்னை உம்மைவிட்டுப் பிரிவரோ? எ-று.

இதனால் உம்மையறிந்தவர் பிரியாரென்பதாம். இதனுட்காஞ்சிரம் ஆகுபெயராலே எட்டிக்காயாயிற்று. இன்பமென்றதனாலே துன்பம் வருவித்தாம். கரும்புதுய்த்து என்று பாடமோதுவர்; அதற்கு வேம்பே முரண்ஆதலாலே அது பாடமல்லாமை அறிக. 'இனிய வுளவாக வின்னாத கூறல் - கனியிருப்பக் காய்கவர்ந் தற்று' † என்பதனாலும் அறிக. இதனுட் சுவை - இன்பம். திரிதல் - கெடுதல், சுழலுதலுமாம். அன்பு-பத்தி. (அசு)

மணியா பரணமு மாசில்வெண் டேசும்வம் பார்மலரு
மணியா தழகிய வண்ணல்கண் டீர்பெண்ணி ஞசைவிடாப்
பிணியார் முடையுடற் பேயனை யீர்பிறழ் பூங்கரும்பின்
றிணியார் வரிசிலைத் தேங்கணைக் காமனைச் செற்றவரே.

இ-ள் வடிவுள்ள பேயை ஒப்பீர்! பெண்ணின் ஆசைவிடாதவர் காமனைவென்றவரோ? அன்றன்று; தோற்றவரே: காமமெனும் பெண்ணின் ஆசைவிட்டு ஆபரண முதலிய அணியா அழகர் கண்டீரோ? எ-று.

இதனால் நீர் சொல்வது அழிவழக்கென்பதாம். வடிவுள்ள பேயென்பது தோன்ற முடையுடற்பேய் என்றார். 'உலகத் தாருண்டென்ப தில்லென்பான் வையத்-தலகையா வைக்கப் படும்'‡ என்றாராதலின். இதனுள்

---

† திருக்குறள், ௧௦௦.

‡ திருக்குறள், அ௫௦.

செற்றவரே என்பது விளுவேகாரம். வம்பு - புதுமை. முடை - நாற்றம். பிறழ்தல் - விளக்கம். வரிசிலை - அழகிய சிலை. தேங்கணை - தேனையுடைய பூவாளி. (அஎ)

செற்றது காதிக ஊர்ப்பத காதிக டிக்கறியப்
பெற்றது கேவலம் பேசுதல் கேவலம் பெண்முதலாய்ப்
பற்றது தீர்த்தவெம் பாவனை தீர்த்தவெம் பாவமற்று
லற்றதுன் மேற்றுதி யாரையு மேற்றுதி யாட்படினே.

இ-ள். எம்பாவனைக்கியைந்து பெண்முதலாகிய பற்றுக்களை யெல்லாம் தீர்த்த தீர்த்தனே! உலகமறிய நீ கெடுத்தது யாதென்னிற்* காதிகன்மங்கள்; இனிமேற் கெடுப்பது யாதென்னில் அகாதிகன்மங்கள்; நீ பெற்றது யாதென்னிற் கேவலஞானம்; நீ அருளிச்செய்யப்பட்டது யாதென்னில் ஞானம்; இப்பெற்றிப்பட்ட உன்னை எம்போல்பவரும் பாவமறுத்தால் அவரும் நின்னைத் துதிப்பது தவிராநின்றது; நினக்கு அடிமை புகின் யாவரையும் நின்னுடனே உயரப்பண்ணுவை; எ-று.

இதனால், ஈசனாகிய பெரியோன் பிரமனுக்கு ஐந்து முகமாதல் கண்டு பொறாமல், அவன் திலோத்தமை பொருட்டாகத்தோற்றிய மேலாகிய தலையைக் கிள்ளினன் என்பர்; நீ அறியாமையால் யாரையும் உயரப்பண்ணுவை யென்பதுபோலப் புகழ்தலாம். இதனுள் திக்கு - உலகம்; இதனையெங்குந் தீவமாக்குக. தீர்த்தல் - ஒழிதல். பாவனை - தியானம். யாரையுமேற்றுதி - யாரையுஞ் சமமாக உயரப்பண்ணுவை. (அஅ)

படினும் படார்தவம் பாத்துண் பறுமிலர் பார்த்திபரீர்ந்
தடினு மடாதன செய்கையஞ் சாரடி யார்தமன்பு
கெடினுங் கெடாவருட் கேவலி போலயற் றேவர்நல்கார்
விடினும் விடார்கண்†மித் தாக்கள்கர்த் தாக்கள்கொல் வெவ்வினைக்கே.

இ-ள். மிச்சத்தர் தவம்பண்ணுவாரைப் போலே வினைக்கே வேடங் கொள்ளினும் நல்ல தவத்துறை புகுதார்; நற்றானம்பண்ணார்; அறத்திற்காகாவென்று விலக்கிய கொலை, பொய், களவு, காமம், அவாமுதலிய தீமை செய்தால் அக்குற்றத்திற்கு அரசராமவர் தமதுடலை அரிந்துகொன்றாலும்

---

* ஞானவரணீயம், தரிசனவரணீயம், வேதநீயம், மோகநீயம், ஆயுஷியம், நாமம், கோத்திரம், அந்தராயம் எனப்பட்ட அஷ்டவிதகர்மங்கள்.

† "மிச்சத்தர்கள் கர்த்தர்கள் வெவ்வினைக்கே" எனவும் பிரதிபேதம் உண்டு.

அத்தீமை செய்தற்கோ அஞ்சார்; அடியார் தம்மேல் அன்பு கெட்டாலும் கெடாத அருளையுடைய கேவலஞானியைப் போலே, ஒழிந்ததேவர் பயன் படாவிடினும் அவரைக் கைவிடமாட்டார்; அதனால் அவர் பாபவினைக்குத் தலைவர் போலே இருந்தது; எ-று.

இதனால், அவர் பாவவினை நீங்கவேண்டில் அத்தீமை செய்வரோ என்பதாம். வேம்பு பழுத்தாற் காக்கைக்கிரையாம்; அதுபோலே மதுமாங்கிசங்களை நுகர்பவர்க்கல்லது ஸத்பாத்திரதானம் இலராதலிற் பாத்துண்பதுமில்லையென்றார். பார்த்திபரீர்ந்தடினும் என்பதனாலே அவர் குற்றங்கண்டே தண்டிக்கவேண்டலிற் கொலைமுதலிய வருவித்தார். அவர் நூல் கொலைப் பாவம் விலக்காவாதலிற் கேட்டைப்பண்ணுவது குறித்துப் பயன்படாவிடினும் என்றார். பாத்தல் - பகுத்தல். பார்த்திபர் - அரசர். நல்கல் - பயன் படல் (அகூ)

வினைவரு மாறு மவைவெல்லு மா றுமித் தாச்சமயத்
தனைவரு மாறு கொளநிற்கு மாறு முலகமெல்லா
நினைவரு மாறு பொருணிற்கு மாறு நிறைந்தநன்னூற்
புனைவரு மாறு புகுகடல் போலுமெம் பூரணனே.

இ-ள். நல்வினை தீவினை வரும்வழியும் அவற்றைப்போக்கும் வழியும் பரசமயத்துளெல்லாரும் மாறுபட நிற்கும் வழியும் உலோகம் அலோகமெலாம் நினைத்தற்கரிய †சீவாதி முதலாகியவாறுபொருளுள்ள வழியும் ஆகிய இவற்றாலே நிறைந்தநன்றாய பரமாகமமாகிய நூலைமேற்கொண்டு வருவது ஓராறுபுகும் ஒருகடலையொக்குமவன் ஆதலாலே பூரணனென்னும் நாமமாயிற்று எ-று.

இதனால், இவனே நிறைந்தவன் என்பதனாலே பற்றுள்ளோர் குறைந்தோரென்பதாம். (கூ0)

பூரணை யாற்பதி னாறகயிற் றீருக்கப புவனமெலலாம்
நீரணை மாருதந் தாங்கிய தொக்கு நிவந்தசிங்கப்
பேரணை யார்க்கிணை யாருமில் லாப்பெரி யோர்க்குவிண்ணோர்
பாரணை யாவடி தாங்கச்செந் தாமரை பாரித்ததே.

இ-ள் ஒப்பு ஒருவருமில்லாமையாலே சிங்காசனத்திருந்த பெரியோர்க்கு நிலந்தோயாத் திருவடிகளைத் தாங்குதற்குத் தேவர்கள் பொற்றாமரைப்

---

† சீவம், புற்கலம், தருமம், அதருமம், ஆகாசம், காலம் என்பன. இவற்றை ஷட்திரவியம் என்ப.

பூவைப் பண்ணினது என்போலுமென்னிற், பதினலு கயிற்றின் உயரத்தையுடைய உலகமெல்லாம் முறையிலே கிட்டிக் காற்றுன் அவை தரித்தது ஒக்கும்; எ-று.

இதனல் வெறுமையில்லையென்பதாம். இதனுள் பூரணை - நிறைவு. நிவப்பு-உயர்வு. பாரணையா-நிலந்தோயா. † பாரித்தல்-பண்ணல்; பரப்புதலுமாம். நீரணை-குணம் அணைந்த; குணம்-குளிர்ச்சி, மணம். (௬௧)

பாரிடை யீரிரு நூற்றைம்பத் தெட்டுப்பத் தாம்பவணத்
தோரெழு கோடியெண் ணென்பா னிலக்க முயர்ந்தகற்பத்
தோரியல் யோனிதொள் ளேழா யிரச்சின்ன மெண்ணவொண்ணு
சீரிய வந்தரர் சோதிடத் திசர்நற் சேதியமே.

இ-ள் சினேந்திரரது இயற்கை செயற்கைச் சினலயம் பூமியிடத்திலே நானூற்றைம்பத்தெட்டு, பத்தடுக்காயிருக்கின்ற பவணலோகத்திலே ஏழுகோடியே யெழுபத்திரண்டு நூறுயிரம்; உயர்ந்த தேவலோகத்தில் எண்பத்துநான்கு நூறுயிரத்துத், தொண்ணூற்றேழாயிரத் திருபத்து மூன்று; இப்பால் வியந்தரலோகம் சோதிடலோகம் இரண்டினும்எண்ணமுடியா;‡ எ-று.

இதனல மூவுலகததுனும மகாவறறலஙகம் இல்லை யாதலால் இவனே தலைவன் என்பதாம். இதனுள் யோனி-எண்பத்துநான்கு நூறுயிரம்; குறிப்பு மொழி. வந்தரர்-வியந்தரர். சின்னம் என்பது இருபத்துமூன்று என்னுங் குறைந்த எண்ணைக்காட்ட வந்தது. (௬௨)

சேதிய முபபுவ னததரு கூற்றமுந் தீர்த்தருள்ளிட்
டேதில் குணத்தர் வணக்கமொ ரைந்து மியற்பெயரோ
டாதி யெழுத்து மருகனு மவ்வுமொன் றுதியைந்தீ
ரேறுதி நினைப்பன் வினைத்துக ளோடி யொளித்திடவே.

இ-ள். இயற்கை செயற்கையாய் இருகூறுபட்டு முன்னிற் கவியிற் கூறிய ஆலயந்தோறும் இருக்கப்பட்ட அருகத்தேவருள்ளிட்ட ஒப்பற்ற குணங்களையுடையவர் நமஸ்காரம் ஒரைந்தும் இயல்பாகிய பெயருள் அருகன் என்னுந் திருநாமமும் மகரமுதலாகிய இவையிற்றை ஒன்றுமுதலாக ஐந்தி

† "காணி லந்தோயாக் கடவுளை" என்பது நாலடி, கடவுள் வாழ்த்து.

‡ இவ்வுலகியல்பெல்லாம் லோகாணி என்னும் நூலுட் காண்க.

று தியாகச் சொல்லி நினைப்பன்: யாதோகாரணமென்னில் எனது வினையாகிய குற்றம் விரைய ஒளித்தல் காரணம்; எ-று.*

இதனால் நிலையில்லாத செல்வம் வேண்டியல்ல என்பதாம். இதனுள், சேதியம்-கோயில். முப்புவனம் - மூவுலகு. தீர்த்தர்-அருகர். (கூ௩)

ஒளிவந்த நீழ லுயர்பிண்டி வேந்த னொருத்தனுமே
விளிவந்து வேண்டும் விபூதிக ணல்குமெய்ப் பொய்யைநம்பிக்
களிவந் தவாவொடு கைவந்த வாசெய்யுங் கையர்பின்பே
யிளிவந்து வாழ வருமந்த வாருயிர்க் கென்வந்ததே.

இ-ள் பிண்டிவேந்தன் ஒருத்தனுமே முன்னின்று தான் விரும்பிய செல்வத்தைத் தருவன்; அவனது நூலைப் பின்செல்லாதே உடம்பாகிய பொய்யை நம்பிச்செருக்கி அவாவுடனே தாம் வேண்டியவற்றைச் செய்கின்ற திருடர் பின்னே போய் இளிவரவு பொருந்திய வாழ்வு பெறுதலாற் பெறுதற்கரிய உயிர்க்கு வந்தபயன் யாது? எ-று.

இதனாற் பொய்ப்பொருளைப் போற்றுமுலகம் விடுமது பற்றுமது அறியா என்பதாம். இதனுள் வேறில்லை யென்பது தோன்ற ஒருத்தனுமென்றும், அன்பராமவர் பரியாளமாகி யேவல் கேட்பரென்றவர் கூறலின் இளிவந்து வாழ என்றும் கூறினார். (கூ௪)

வந்தன வெண்ணரை போயிற்று வாமக்கள் யாக்கைபெற்று
நந்தன மாவொன்று நாடிற்றி லப்பிண்டி நாதனைச்சேர்ந்
துய்ந்தன மின்றுபண் டோதனந் தின்றின்சொ லார்தனஞ்சேர்ந்
திந்தன மாகநற் சந்தன வேர்பெற் றெரித்தனமே.

இ-ள் வெள்ளிய நரைபொருந்திய மூப்புவந்து இளமை கழிந்தது; பெறுதற்கரிய மக்கள்யாக்கையைப் பெற்றுவைத்தும் நமக்கு ஒருபொருளாக ஒன்றைத் தேடிற்றிலேம்; பிண்டி நீழலின் கீழேயிருக்கின்ற அருகத்தேவனைச் சேர்ந்து இன்று பிழைத்தோம்; சோற்றைத்தின்று அழகிய சொல்லையுடைய மகளிருடைய தனத்தைச் சேர்ந்து நன்றாகிய சந்தனவேரைப் பெற்று விறகாக எரித்துவிட்டேம்; எ-று.

---

* "அருகர், அசரீரி, ஆசிரியர் ஆகிய இவ்வியற்கைப்பெயர்களிலே முதலெழுத்துக்களும் உபாத்தியாயரின் முதலெழுத்தாகிய உகரமும் முனிவர்களின் முதலெழுத்தாகிய மகர வொற்றும் எனப்படுகின்ற இவைகளை ஒன்று முதலாய் ஐந்து இறுதியாகச் சொல்வதனால் உண்டாகிய ஓங்காரத்தை முச்சந்தியிலுந் துதித்துத் தியானிப்பேன்" என வுரைப்பர்.

விருப்பத்தை மிகுவிக்கின்ற நெய்யோடுகூடிய சோற்றினை ஓதனம் என்றார். (கூ௫)

எரிதின்று போத விழுப்புண்டு போதலின் றுயொடுபன்
னரிதின்று போதலல் லான்மெய்யில் லாநமன் றூதர் வந்தா
லரிதின்று போதுத லென்னவொண் ணாதந் நுக்குமுன்னே
கரிதின்றி டாவரி யேந்தணை யானறங் கைக்கொண்மினே.

இ-ள். நெருப்புத் தின்றுபோதல் இரண்டவுடனே பல நரிகளுமாக ஒக்க இழுப்புண்டுபோய்த் தின்று போதலல்லது யாக்கைநிலைபெறாது; எத்தாலும் கூற்றுவனுடைய தூதர்கள் வந்தகாலத்து இன்று வாத்தகாதெ ன்றுசொல்லவொண்ணாது; அந்தக் கூற்றுவனுடைய தூதுவர்கள் வருவதற் குமுன்பே யானையைத் தின்றிடாத சிங்கம் ஏந்தப்பட்ட அணையையுடைய அருகத்தேவனுடைய ஸ்ரீதர்மத்தைக் கைக்கொள்ளுவீர்களாக; எ-று. (கூ௬)

கொண்மூ வொருபரு வம்பொழிந் தாங்கிரு கொட்பினுட்பா
ருண்மூ விருவகைக் காலத் திடையுல குப்பக்கொள்ளு
மெண்மூ வருமல்ல *நீசரல் லாமைநல் லீசரென்று
திண்மூ டர்கடொழுந் தேவர்மெய் காட்டித் தெளிவிப்பரே.

இ-ள். மேகம் ஒருகாலத்தைக்குறித்துப் பெய்தாற்போல §வளருகாலம் இழிவுகாலமாகிய இரண்டு சுழற்சியையுடைய பூமியிடத்து மூவிரண்டாறு காலத்துக்கு நடுவே உலகத்தைப் பாதுகாக்கிற இருபத்துநாலு தீர்த்தகாரு மல்லது இறைவரல்லாமையை நன்றாகிய இறைவரென்று சொல்லித் திண் ணிய மூடராயிருப்பார் வணங்குகிற இறைவர் தம்முடைய மேனியைக்கா ட்டி அறிவித்து விடுவர் எ-று. (கூ௭)

தெளிக்குந் திருமொழித் திக்குடைத் தொல்சக முக்குடைக்கீ
ழளிக்குந் திருவரு ளாழியெம் மானடி யைம்புலநீர்க்
குளிக்குந் திரிவிதக் குற்றத்து மும்மதத் தெம்மனமாங்
களிக்குஞ் சரமணைக் கும்பணைத் தாளிணைக் கந்துகளே.

இ-ள் தெளிவிக்கிற திருவாக்கினையும், திக்காகிய ஆடையினையும், பழையவுலகத்தை மூன்று குடையின் கீழே பாதுகாக்கிற தருமசக்கரத்தை யுமுடைய அருகத் தேவருடைய ஸ்ரீபாதங்கள், ஐந்து விஷயங்களாகிய நீரி

---

* நீசரல்லாரை எனவும் பாடம்.

§ உற்சர்ப்பிணி. அவசர்ப்பிணியாகிய சுமந்தி எனவும் உரைப்பர்.

லை மூழ்குகிற காமம் வெகுளி மயக்கமென்கிற குற்றமாகிய மூன்று மதத்தையுடைய என்னுடைய மனமாகிய களிப்பையுடைய யானையை அணைக்கின்ற பெரிய தாளிணையுடைய இரண்டு கம்பங்களாம்: எ-று. (௯௮)

கந்தா திகளென் கசிந்தநெஞ் சாகக் கடிநறும்பூஞ்
செந்தா தியைபிண்டி யார்திருப் பாதத்துச் சேர்த்துமின்சொ
லந்தா தியையணி மாமல ராக வணிந்தடியேன்
முந்தாதி வல்வினை வெல்வனெல் லாரினு முந்துறவே.

இ-ள் கந்தமுதலாயினவை என்னுடைய கசிவுற்ற மனமாக, மணமிக்க பூவினது சிவந்ததாது பொருந்தப்பட்ட பிண்டி நீழலின்கீழே இருக்கும் அருகத் தேவனுடைய அழகிய சீபாதத்திலே சேர்த்துச் சொல்லப்படுகிற இனிய சொல்லையுடைய அந்தாதியைப் பூவாக அணிந்து அடியேனாகிய யான் முற்பட்ட பழைய வினையைக் கெடுப்பன் எல்லாரினும் முற்பட; எ-று.

முந்து என்பதும் ஆதி என்பதும் ஒரு பொருட் கிளவி. (௯௯)

முந்திய பேரன்பின் மூவுல கேத்த முனீந்திரரோ
டெந்தை பிரானங் கெழுந்தரு ளும்பொழு தேறவங்கோர்
தந்தி பொருதென்றும் வாசி பொருதென்றுந் தாழ்வுடையேன்
புந்தி பொருதென்றுந் தேவர்பொற் றாமரைப் பூக்கொண்டதே.

இ-ள் முற்பட்ட பெரிய அன்பினையுடைய மூன்றுலகத்துள்ளவர்களும் புகழ்செய்ய முனிகளும் இந்திரர்களுமாகிய தேவர்களுடன் கூட எம்முடைய சுவாமி அவ்விடத்துத் திருவுலாச்செய்யும் பொழுது ஏறுதற்கு அங்கொரு யானை பெருமலல்ல; குற்றமுடையேனுடைய புந்தி பொருதபடியினாலேயன்றோ தேவர்களாலே நிர்மிக்கப்பட்ட பொற்றாமரைப் பூவின்மேலே எழுந்தருளினது; எ-று. (௧௦௦)

பூக்கொண்டு நாளும் புனிதன் றிருவறம் போற்றிநின்று
நாக்கொண்ட செஞ்சொ லவிரோதி நாத னவின்றமெய்ந்நூற்
பாக்கொண்டு நாளும் பணிந்து நினைந்தும் படிக்கவல்லார்
தீக்கொண்ட வல்வினை சேரார் சிவகதி சேர்குவரே.

சிந்தா குலமில்லைத் தீவினை போஞ்செய்ய தாமரையாள்
வந்தா தரிக்கு மடநெஞ்ச மேமற வாதிருக்கக்
கொந்தா ரலங்கற் குடையொரு மூன்றுடை யான்குணத்தை
யந்தாதி யாக வவிரோதி யோதிய வாகமமே.

திருநூற்றந்தாதி மூலமும் உரையும் முற்றின

* "செந்தாதியல்" எனவும் பாடம்.